

СЛОВО ЧЕСТІ

БЕРЕЗЕНЬ 2016

ЧАСОПИС НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ

Тема номера:
**СЛУЖБА
ЗА КОНТРАКТОМ**

**ВІДБІР ДО
«БРИГАДИ МАЙБУТНЬОГО»:
ПОТОМ І КРОВ'Ю**
СТОР. 11

**НА КОМУ ПОВИННО
ТРИМАТИСЯ ВІЙСЬКО**
СТОР. 16

Указ Президента України**«Про присвоєння військових та спеціальних звань учасникам ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС»**

З метою вшанування подвигу учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, їх вірності присязі, мужності і героїзму, готовності до самопожертви заради захисту людства від руйнівного впливу екологічної катастрофи та у зв'язку з 30-ю річницею аварії на Чорнобильській АЕС постановляю:

1. Дозволити Міністерству оборони України, Міністерству внутрішніх справ України, Службі безпеки України, Державній пенітенціарній службі України, Державній службі України з надзвичайних ситуацій, Державній спеціальній службі транспорту, Державній службі спеціального зв'язку та захисту інформації України, Державній фіскальній службі України присвоїти військовослужбовцям та особам рядового і начальницького складу органів внутрішніх справ, кримінально-виконавчої служби, особам начальницького складу податкової міліції, звільненим у запас або відставку (крім звільнених за службовою невідповідністю, у зв'язку із систематичним невиконанням умов контракту військовослужбовцем, у зв'язку з обвинувальним вироком суду, що набрав законної сили, у зв'язку з набранням законної сили судовим рішенням, відповідно до якого військовослужбовця притягнуто до відповідальності за адміністративне корупційне правопорушення, за порушення дисципліни), які є учасниками ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, чергові військові та спеціальні звання до полковника (капітана 1 рангу) включно.

2. Цей Указ набирає чинності з дня його опублікування і діє до 26 квітня 2016 року.

Президент України Петро ПОРОШЕНКО

9 лютого 2016 року

№ 41/2016

Указ Президента України**«Про відзначення державними нагородами України з нагоди Міжнародного жіночого дня»**

За значний особистий внесок у соціально-економічний, науково-технічний, культурно-освітній розвиток Української держави, зразкове виконання службового обов'язку та багаторічну сумлінну працю **постановляю:**

Нагородити медаллю «За військову службу Україні»

КИТАЙГОРОДСЬКУ Асю Анатоліївну – капітана медичної служби

Нагородити медаллю «За бездоганну службу» III ступеня

АЛІЄВУ Валентину Федорівну – молодшого сержанта
ЄВДОКИМОВУ Ларису Григорівну – старшого прапорщика
ПЛАХОТНИК Наталю Миколаївну – молодшого лейтенанта
ТРАВІНСЬКУ Вікторію Василівну – сержанта

Президент України Петро ПОРОШЕНКО

4 березня 2016 року

№ 80/2016

Указ Президента України**«Про відзначення державними нагородами України»**

За особисту мужність, виявлену у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку **постановляю:**

Нагородити орденом «За мужність» III ступеня

ВАКУЛЕНКА Олександра Васильовича – старшого солдата
ВОЙТКА Олександра Васильовича – старшого солдата
ГУТА Романа Ігоровича – старшого солдата
ІВАНИШИНА Романа Васильовича – старшого солдата
КОВАЛЬЧУКА В'ячеслава Вікторовича – старшого сержанта
ПОЛЮХОВИЧА Олександра Петровича – старшого сержанта
СЕЛЕЗНЬОВА Андрія Миколайовича – сержанта
СІСОЯ Руслана Олександровича – молодшого сержанта
КОЛОМКУ Романа Віталійовича – старшого солдата
ТАЦІЯ Володимира Миколайовича – сержанта
УСАЧЕНКА Сергія Олеговича – старшого солдата

Нагородити орденом Данила Галицького

ЗАВГОРОДНЬОГО Володимира Анатолійовича – старшого лейтенанта
ІБАДУЛЛАЄВА Володимира Бахтіяровича – лейтенанта

Нагородити медаллю «За військову службу Україні»

БОЙЧУКА Дмитра Михайловича – старшого солдата

ДУБЯГІНА Олега Вікторовича – старшого лейтенанта
КОВАЛЯ Руслана Борисовича – сержанта
КРИШТОФОВИЧА Андрія Мироновича – сержанта
КУРГАНСЬКОГО Юрія Юрійовича – старшого солдата
ЛИСЕНКО Надію Володимирівну – старшого солдата
ПЕТРИЧЕНКА Андрія Євгеновича – сержанта
СТАДНИКА Андрія Юрійовича – молодшого лейтенанта
ТКАЧЕНКА Олександра Олександровича – лейтенанта
УГРИНЮКА Назарія Івановича – старшого солдата
ХУТОРНОГО Юрія Миколайовича – старшого лейтенанта медичної служби
ШТОНДУ Романа Дмитровича – старшого солдата
ЯЦЕНЮКА Вадима Олександровича – старшого солдата

Президент України Петро ПОРОШЕНКО

15 березня 2016 року

№95/2016

Указ Президента України**«Про відзначення державними нагородами України» (витяг)**

За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі **постановляю:**

Нагородити орденом «За мужність» III ступеня

КАЦАБІНА Сергія Борисовича (посмертно) – солдата

Нагородити медаллю «Захиснику Вітчизни»

АНДРОЩУКА Андрія Миколайовича – сержанта
БОНДАРЧУКА Вадима Валентиновича – сержанта
ВТОРИГІНА Антона Юрійовича – солдата
ДЕНИСЮКА Тараса Вікторовича – лейтенанта
КАЦУБУ Руслана Михайловича – старшого лейтенанта
МИКОЛЮКА Романа Михайловича – солдата
ПАВЕЛКА Володимира Михайловича – солдата
ПЕРКОЛАБА Мішеля Олеговича – солдата
ПОТАПЕНКА Олексія Сергійовича – солдата
ПЮРКА Сергія Миколайовича – молодшого сержанта
РОЖКОВА Владислава В'ячеславовича – старшого солдата
РОМАНЕНКА Станіслава Романовича – молодшого сержанта
САБАДИРЯ Юрія Олександровича – солдата
СЕВЕРІНА Семена Володимировича – солдата
СИБІЧЕНКОВА Віталія Вікторовича – лейтенанта
СИДОРЕНКА Станіслава Анатолійовича – солдата
СТЕФАНИШИНА Івана Петровича – солдата
СУХОДОЛЬСЬКОГО Рустама Володимировича – солдата
ТКАЧЕНКА Ігоря Валентиновича – солдата
ШИРКОВА Сергія Володимировича – солдата.

Президент України Петро ПОРОШЕНКО

21 березня 2016 року

№103/2016

Указ Президента України**«Про відзначення державними нагородами України військовослужбовців Національної гвардії України»**

За особисту мужність і високий професіоналізм, виявлені у захисті державного суверенітету та територіальної цілісності України, зразкове виконання військового обов'язку **постановляю:**

Нагородити орденом Богдана Хмельницького III ступеня

ЛЕБЕДЯ Юрія Анатолійовича – генерал-майора
ПИЛИПЕНКА Василя Павловича – полковника

Нагородити орденом «За мужність» III ступеня

БАЛАГУНА Дмитра Сергійовича – старшого солдата
БІЖИКА Олексія Миколайовича – молодшого сержанта
БЛИЗНЮКА Сергія Олексійовича – солдата
ГЕВКА Ігоря Миколайовича – солдата
ГРАБЧАКА Віктора Івановича – полковника
ДІЖАКА Богдана Ярославовича – солдата
КАЛАЧНИКОВА Григорія Ігоровича – старшого сержанта
КОВАЛЕВСЬКОГО Андрія Володимировича – старшого солдата
КОВАЛЯ Сергія Володимировича – солдата
ЛЯШУКА Миколу Юрійовича – солдата
МАЛІНЧЕНКА Олександра Олександровича – солдата
МЕЛЬНИКА Миколу Миколайовича – солдата
НОВОСАДА Миколу Михайловича – солдата
ПОЛЯРУША Павла Валерійовича – майора
САЦЮКА Григорія Миколайовича – молодшого сержанта

ЦАРИЦЕНКА Євгенія Вікторівна – сержанта
 ШАПОЧУКА Олексія Вікторовича – солдата
 ШЕРСТЮКА Миколу Васильовича – підполковника
 ЮРІЙЧУКА Василя Васильовича – молодшого сержанта

Нагородити орденом Данила Галицького

АКІМОВА Дмитра Ігорівича – полковника
 БІДНЕНКА Вадима Миколайовича – полковника
 ВІЙТИКА Олега Андрійовича – підполковника
 КЛІБАНСЬКОГО Шаїна Петровича – полковника
 МІШАКІНА Миколу Миколайовича – підполковника
 ПОКОТІЛОВА Юрія Віталійовича – полковника
 ПОСМІТНОГО Юрія Григоровича – полковника
 ШАБАЛІНА Олега Юрійовича – полковника
 ШЕЛЕФОСТА Володимира Павловича – полковника

Нагородити медаллю «За військову службу Україні»

АЛЬОХІНА Дениса Валерійовича – солдата
 АМЕЛІНА Віктора Леонідовича – солдата
 ВОЙЧЕНКА Андрія Олександровича – старшого лейтенанта
 ГОРДИНСЬКОГО Олександра Миколайовича – старшого лейтенанта
 ГОРДІЙЧУКА Олександра Вікторовича – старшого лейтенанта
 ДАНИЛІВА Ігоря Степановича – старшого лейтенанта
 ДМИТРЕНКА Віктора Анатолійовича – солдата
 КРИВОНОСА Станіслава Григоровича – молодшого лейтенанта
 КУЛЄШОВА Максима Юрійовича – солдата
 ЛЕВКА Романа Васильовича – молодшого сержанта
 ЛІННИКА Тараса Юрійовича – солдата
 ЛОМЕЙКА Олександра Олександровича – солдата
 МАЛИШЕВА Станіслава Олеговича – солдата
 МЕЛЬНИКА Данила Борисовича – солдата
 МЕЛЬНИКА Устима Борисовича – солдата
 ОНИЩУКА Олександра Миколайовича – старшого лейтенанта
 ПЕТРЕНКА Анатолія Сергійовича – майора
 ПОЛЕВОГО Андрія Володимировича – солдата
 ПОЛЯКОВА Андрія Володимировича – солдата
 РУЖИЦЬКОГО Сергія Броніславовича – солдата
 САВЧУКА Павла Корнійовича – підполковника
 САЛЕНКА Євгена Геннадійовича – сержанта
 СТАРЧЕНКА Вадима Віталійовича – солдата
 СТРІЛЬЦЯ Олександра Володимировича – сержанта
 ТУТОВА Романа Олександровича – солдата
 ШЕВЧЕНКА Сергія Анатолійовича – старшого солдата

Нагородити медаллю «За бездоганну службу» III ступеня

ДЕНИСЮКА Віталія Васильовича – підполковника
 ІВАНИШИНА Руслана Ігорівича – полковника
 КУЗЬМЕНКА Вадима Миколайовича – підполковника
 КУТНЯКА Миколу Михайловича – полковника
 ПАНАСЕНКА Олександра Валерійовича – полковника
 ЯСЕЙКА Володимира Збіславовича – прапорщика.

Президент України Петро ПОРОШЕНКО

25 березня 2016 року
 №112/2016

Указ Президента України

«Про присвоєння військового звання»

Присвоїти військове звання генерал-майора:

полковнику ВІСХАНОВУ Гусейну Хамзатовичу – начальнику управління спеціальних операцій Головного управління Національної гвардії України;
 полковнику НАБОКУ Олександрі Миколайовичу – начальнику Центрального територіального управління Національної гвардії України;

полковнику ЩЕРБІНІ Володимирі Івановичу – начальнику управління зв'язку та інформатизації штабу Головного управління Національної гвардії України.

Президент України Петро ПОРОШЕНКО

25 березня 2016 року
 №116/2016

Указ Президента України

«Про присвоєння військового звання»

Присвоїти в порядку переатестування військове звання генерал-майора генерал-майору міліції ГРИНЯКУ Володимирі Павловичу – начальнику управління з громадської безпеки Головного управління Національної гвардії України.

Президент України Петро ПОРОШЕНКО

26 березня 2016 року
 №118/2016

ОФІЦІЙНО

З професійним святом гвардійців привітав Президент.....	4
Поповнення офіцерського корпусу НГУ.....	4
Співпраця з Латвією буде розширюватися.....	5
Канадці пообіцяли допомогу і підтримку.....	5
Мирному атому – надійну охорону.....	5

ВІДЛУННЯ СВЯТА

Вони були першими. Батальйону ім. Героя України генерал-майора С. Кульчицького – два роки.....	6
--	---

ТЕМА НОМЕРА – СЛУЖБА ЗА КОНТРАКТОМ

АКТУАЛЬНО

Війську потрібні професіонали.....	8
Хто останній у гвардійці?.....	10

ПРОФЕСІЯ – ЗАХИЩАТИ БАТЬКІВЩИНУ

Відбір до «бригади майбутнього»: потом і кров'ю.....	11
--	----

ДОСВІД

Військовий інструктор Цві Аріелі: «Хочеться бути причетним до чогось справді потрібного і значущого».....	14
---	----

А ЯК «У НИХ»?

На кому повинно триматися військо.....	16
--	----

ПРОФЕСІОНАЛ

Де народився, там і згодився.....	19
-----------------------------------	----

КРОК У СТРІЙ

Генеральна репетиція майбутнього.....	22
---------------------------------------	----

СЛУЖБА

Довір'яй, але перевіряй!.....	24
-------------------------------	----

На свободу – з чистою совістю. Чи ні?.....	24
--	----

Справа на мільйон.....	24
------------------------	----

Новорічні «подарунки» перехопили пильні кінологи.....	25
---	----

Грабіжника затримали по гарячих слідах.....	25
---	----

ОБОВ'ЯЗОК – ДОПОМАГАТИ ЛЮДЯМ

Опинилися поруч у потрібну мить.....	26
--------------------------------------	----

Не пролив кров на передовій? – Поділися зі співвітчизниками!.....	26
---	----

Гвардійці Слов'янська підтримали багатодітну родину.....	27
--	----

Врятували миколаївців зі снігового полону.....	27
--	----

ВІЙСЬКОВО-ПАТРІОТИЧНЕ ВИХОВАННЯ

«Пласт»: 100 років вірності Богові й Україні.....	28
---	----

Син polegлого Героя України став сином полку, в якому служив батько.....	31
--	----

Майбутні абітурієнти завітали до Академії.....	31
--	----

ОДНОПОЛЧАНИ

У День частини не забули про її першого командира.....	32
--	----

Низький уклін вам, Віро Іванівно!.....	32
--	----

«Дуже приємно, що мене пам'ятають...».....	33
--	----

РЕТРОСПЕКТИВА

Зимова війна: вони відстояли Батьківщину.....	34
---	----

НЕЙМОВІРНО, АЛЕ ФАКТ

Перемоги, збудовані на обмані.....	37
------------------------------------	----

ПЛІЧ-О-ПЛІЧ

Модернізувати озброєння допомагають волонтери.....	38
--	----

ЗАСНОВНИК: Головне управління Національної гвардії України

ЧЛЕНИ РЕДКОЛЕГІЇ: генерал-майор Ярослав Сподар, полковник В'ячеслав Яценко, полковник Сергій Блощіцин, полковник Геннадій Солдатенко

ВІДПОВІДАЛЬНИЙ РЕДАКТОР: підполковник Валерія Агібалова

ЗАСТУПНИК ВІДПОВІДАЛЬНОГО РЕДАКТОРА:

капітан Олександр Коновалов

НАД НОМЕРОМ ПРАЦЮВАЛИ:

дизайн та комп'ютерна верстка: Дмитро Грек

літературний редактор: Людмила Бутакова

фото на 1-й сторінці обкладинки капітана Андрія Некрасова

ТИРАЖ: 2200 примірників

ЮРИДИЧНА АДРЕСА: м. Київ, вул. Народного ополчення, 9А

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: 04071, м. Київ, вул. Костянтинівська, 5

Тел: (044)428-66-13

E-mail: slovochesti@ukr.net

Свідectво про державну реєстрацію

№20269 – 10669ПР від 12.08.2014р.

ДРУК: друкарня Іміджево-видавничого центру Національної гвардії України

З ПРОФЕСІЙНИМ СВЯТОМ ГВАРДІЙЦІВ ПРИВІТАВ ПРЕЗИДЕНТ

26 березня в усіх з'єднаннях та частинах НГУ пройшли заходи з нагоди професійного свята військових правоохоронців. Головні урочистості за участю Президента України Верховного головнокомандувача Збройних Сил України Петра Порошенка пройшли у навчальному центрі НГУ «Нові Петрівці», що під Києвом.

Глава держави високо оцінив рівень озброєння та оснащення підрозділів НГУ, висловив захоплення відвагою та професіоналізмом військових правоохоронців.

– Вашу мужність і ваш героїзм оцінили належним чином не лише український народ і наші друзі, але й вороги. Недаремно саме Національною гвардією лякає наших супротивників ворожа пропаганда, – зауважив Президент України, звертаючись до військовослужбовців.

На святкування другої річниці Національної гвардії було запрошено не лише представників вітчизняного Уряду, колег з інших силових міністерств та відомств, військових аташе зарубіжних держав, але й рідних та близьких гвардійців, які загинули за волю та незалежність України.

Гості оглянули експозицію пересувної виставки «Блокпост пам'яті», що організована зусиллями активістів, рідних і близьких загиблих воїнів-гвардійців.

Великій групі військовослужбовців було вручено державні та відомчі нагороди, а дехто з гвардійців здійснив заповітну мрію про власну оселю.

– Мені приємно, що на свято я приїхав не з порожніми руками. І не тільки з орденами, а й з ордерами. Вперше за багато років держава почала нарешті вирішувати житлові проблеми військовослужбовців. Не так швидко, звичайно, як хотілось би, але крига все ж таки скресла, – сказав Петро Порошенко.

Президент України побажав винуватцям свята міцного здоров'я, невичерпного оптимізму, мирного неба над головою та нових досягнень у справі служіння Батьківщині.

ПОПОВНЕННЯ ОФІЦЕРСЬКОГО КОРПУСУ НГУ

Ось уже другий рік поспіль у вищих військових навчальних закладах України здійснюється достроковий випуск молодих фахівців. Для новоспечених офіцерів НГУ дата, коли вони отримують довгоочікувані лейтенантські погони, є подвійним приводом для радощів. Вона збігається з професійним святом військових правоохоронців – Днем Національної гвардії України.

Національна академія НГУ цього року випустила 272 молодих лейтенантів. Шестеро з них закінчили навчання із золотою медаллю, двадцять шість отримали дипломи з відзнакою. Церемонія вручення погонів випускникам відбулася на плацу навчального закладу, основні урочистості вже традиційно пройшли біля харківського Меморіалу Слави. Найкращі випускники отримали дипломи з рук командувача НГУ генерал-лейтенанта Юрія Аллеро-

ва. Командувач привітав офіцерів із визначною подією в їхньому житті і висловив упевненість, що вони будуть гідними ратної слави свого навчального закладу, не соромлять ані своїх батьків, ані рідної Гвардії.

Вручення дипломів випускникам факультету НГУ Національної академії внутрішніх справ відбулося біля Меморіалу співробітникам правоохоронних органів, що загинули при виконанні своїх обов'язків. Лави офіцерського корпусу НГУ поповнили 65 новоспечених бакалаврів, п'ятеро з них отримали дипломи з відзнакою.

Вл. інф. «СЧ», фото капітана Андрія НЕКРАСОВА та капітана Олексія ЛЕБЕДЯ

СПІВПРАЦЯ З ЛАТВІЄЮ БУДЕ РОЗШИРЮВАТИСЯ

З Латвійською Республікою наша держава підтримує одні з найтісніших міжнародних зв'язків. Не залишається осторонь співробітництва з цією прибалтійською країною і Національна гвардія України.

10 лютого в будівлі Головного управління НГУ відбулася робоча зустріч командування НГУ з Надзвичайним і Повноважним Послом Латвійської Республіки в Україні Юрісом Пойкансом та Аташе з питань оборони Посольства Латвійської Республіки в Україні підполковником Зігмундом Балодісом.

Під час заходу командувач НГУ генерал-лейтенант Юрій Аллеров подякував гостям за сприяння, яке Латвія надавала при підготовці та підвищенні кваліфікації військових психологів і капеланів гвардії. Генерал Аллеров висловив сподівання, що співпраця з латвійською стороною триватиме і розширюватиметься. У свою чергу Юріс Пойканс підкреслив готовність його країни і надалі допомагати українським гвардійцям. Зокрема, це стосуватиметься питань вдосконалення мовної підготовки особового складу НГУ та лікування і реабілітації учасників АТО в медичних закладах Латвії.

КАНАДЦІ ПООБІЦЯЛИ ДОПОМОГУ І ПІДТРИМКУ

11 лютого в рамках контрольного заходу щодо зміцнення довіри та безпеки між Україною та Організацією з безпеки і співробітництва в Європі канадська інспекційна група ОБСЄ на чолі з підполковником Франсуа Казо відвідала Головне управління Національної гвардії України.

Командувач НГУ генерал-лейтенант Юрій Аллеров ознайомив канадців із завданнями, структурою і напрямками розвитку очолюваного ним формування, та розповів про досвід участі гвардійців в антитерористичній операції на Донбасі. Також представники ОБСЄ дізналися,

як нині триває процес формування з'єднання НГУ нового типу за стандартами НАТО. Серед питань, які розглядала інспекційна група, були взаємодія підрозділів НГУ з іншими військовими формуваннями в зоні проведення АТО та процес інтеграції колишніх добровольчих батальйонів у штатні частини Нацгвардії.

Наприкінці заходу підполковник Казо подякував командуванню НГУ за зустріч і висловив готовність своєї держави надавати всебічну підтримку Національній гвардії України. Він запропонував підготувати перелік необхідних потреб у матеріально-технічній та іншій допомозі, який разом з підсумковим звітом групи передадуть на розгляд уряду Канади.

МИРНОМУ АТОМУ – НАДІЙНУ ОХОРОНУ

18 лютого, на запит відділу зменшення загроз Посольства США в Україні, в Головному управлінні Національної гвардії України відбулася робоча зустріч офіцерів ГУ НГУ з представниками Агентства зменшення загроз Міністерства оборони США.

Ще наприкінці минулого року на Військовій раді вказувалося на незадовільний рівень готовності військовослужбовців, під опікою яких

знаходяться атомні електростанції, протидіяти зовнішнім загрозам на прилеглих до об'єктів територіях. Тож головною метою заходу стало обговорення підготовки особового складу «атомних батальйонів». Зокрема, делегації розглянули і узгодили організаційні та фінансові питання щодо проведення ряду навчань з питань охорони безпеки ядерних об'єктів та матеріалів.

Капітан Олександр КОНОВАЛОВ

ВОНИ БУЛИ ПЕРШИМИ. Батальйону ім. Героя України генерал-майора С. Кульчицького — два роки

Коли на Сході України розпочався збройний конфлікт, сотні патріотично налаштованих громадян стали записуватися до добровольчих підрозділів, щоб зі зброєю в руках відстоювати незалежність нашої країни. Згодом ці підрозділи увійшли до складу різних силових структур, всього їх було 27. А першим заснованим в Україні «добробатом» став батальйон столичного конвойного з'єднання НГУ, укомплектований виключно бійцями, що проходили службу у військовому резерві.

Його історія розпочалася символічно – 13 березня 2014 року, в день підписання Закону України «Про Національну гвардію України», перші 570 добровольців Самооборони Майдану записались резервістами до новоствореного військового формування. 16 березня наказом командувача Національної гвардії був сформований 1-й батальйон оперативного призначення – тоді ще у складі Північного Київського оперативно-територіального об'єднання. Куратором і керівником навчального процесу особового складу батальйону став начальник управління бойової та спеціальної підготовки Головного управління НГУ генерал-майор Сергій Петрович Кульчицький.

Вже через три тижні навчань на новопетрівському полігоні перші 300 резервістів відправилися до зони проведення антитерористичної операції – під Ізюм та у Слов'янськ. Але кількість доброволь-

ців, які бажали захищати Батьківщину в лавах Нацгвардії, не зменшилася. Тож 24 квітня було сформовано 2-й резервний батальйон оперативного призначення. Згодом підрозділи об'єднали в один, який отримав неофіційну назву «батальйон Кульчицького». Так гвардійці вшанували пам'ять генерала Кульчицького, який 29 травня 2014 року загинув разом із дев'ятьма бійцями внаслідок авіакатастрофи – їхній гелікоптер був збитий бойовиками неподалік гори Карачун, де тримали оборону його підопічні. Саме «кульчицькі» одними з перших увійшли у звільнений Слов'янськ. Бойова біографія підрозділу охоплює «найгарячіші» точки зони АТО – Красний Лиман, Артемівськ, Дебальцеве, Станиця Луганська, Вуглегірськ, Іловайськ. На превеликий жаль, не обійшлося і без людських втрат. В ході бойових дій 82 бійця було поранено, а 25

заплатили за волю та незалежність України найдорожчим – власним життям...

16 березня поточного року «кульчицькі», як називають бійців в народі, відсвяткували другу річницю рідного підрозділу. У святкових заходах взяли участь не тільки самі воїни, представники командування НГУ, керівництва МВС, але й перші особи держави на чолі із Президентом України Петром Порошенком.

Урочистості розпочалися з вшанування пам'яті загиблих. Зранку в будівлі Головного управління НГУ відбулася урочиста церемонія відкриття погруддя генерал-майору Сергію Кульчицькому. Варто зазначити, що це вже другий пам'ятник мужньому генералу. В першу річницю його загибелі бронзовий бюст Героя України було встановлено на території військового містечка львівського з'єднання НГУ, яке тривалий час очолював Сергій Петрович. Під час мітингу на Майдані Незалежності бійці вшанували хвилиною мовчання тих, хто не повернувся живим додому, та поклали вінки до меморіальних дошок на Алеї Героїв Небесної Сотні.

Продовжилися урочистості в Палаці культури та мистецтв МВС, де воїнів особисто привітали Президент України Петро Порошенко, перший заступник Голови Верховної Ради України Андрій Парубій, секретар РНБО Олександр Турчинов, міністр внутрішніх справ України Арсен Аваков, міністр оборони України генерал армії Степан Полторак та командувач Національної гвардії України генерал-лейтенант Юрій Аллеров.

– Україна була без зброї, без армії, і треба було формувати батальйони для того, щоб зупиняти агресію ворога. Першими стали на захист Батьківщини бійці прямо з Майдану, – відзначив Глава держави у своєму вітальному слові.

Також він подякував Андрію Парубію за ідею розпочати урочистості саме там, де батальйон народився.

– Дякую кожному із вас, що ідеї Майдану ви зберегли в серці і не дали нікому

їх згнати, – сказав Петро Порошенко. – Ми завжди будемо пам'ятати тих, хто віддав своє життя як на Майдані, так і в бою. Я пам'ятаю, яким ударом для нас була загибель генерала Сергія Кульчицького у травні 2014 року, – наголосив Петро Порошенко.

Також Глава держави зазначив, що й сьогодні ситуація на фронті не дає українцям підстав для самозаспокоєння.

– Але ми вже інші. У нас вже інші Збройні Сили, які мають величезний бойовий досвід і досвід перемог. У нас вже інша техніка, інші засоби зв'язку, інша розвідка. Але ті самі Герої. І я хотів би від імені керівництва держави подякувати кожному з вас за те, що ви зробили в бою, – підкреслив Петро Порошенко.

Верховний головнокомандувач вручив державні нагороди двадцяти шістьом військовослужбовцям батальйону, які відзначилися в ході проведення антитерористичної операції. Були нагороджені гвардійці і відомчими заохочувальними відзнаками. Зокрема, ряд військовослужбовців міністр внутрішніх справ нагородив відзнакою МВС «Вогнепальна зброя», а командувач НГУ генерал-лейтенант Юрій Аллеров вручив погони офіцерам підрозділу, котрим як заохочення було достроково присвоєно чергові військові звання. Також генерал Аллеров порадував присутніх звісткою, на яку впродовж цих двох років чекали всі без винятку військовослужбовці батальйону. На найвищому державному рівні було досягнуто принципової згоди щодо присвоєння підрозділу офіційного найменування на честь загиблого Героя України. Відповідне рішення, пройшовши всі бюрократичні узгодження, буде прийнято найближчим часом в Адміністрації Президента України.

В перерві між урочистими заходами наш кореспондент поспілкувався із бійцями і поцікавився, чи змінилося щось у батальйоні за два роки його існування.

Сержант Віталій Марків з позивним «Італієць» один з тих, хто пішов у гвардію з Майдану. За два роки він побував у всіх

«гарячих» точках зони АТО, де воювали «кульчицькі»:

– Якщо порівнювати з минулим, то найсуттєвіша зміна, це те, що батальйон став набагато професійнішим, – ділиться сержант Марків. – Я пам'ятаю, коли він тільки починав формуватися, то покійний генерал Кульчицький казав, що знань у нас нуль, зате бойовий дух – на 100%. Це був справжній бойовий генерал, люди за ним були готові йти у вогонь і воду. У боях ми здобули вміння. А ось дух залишився тим же. Нині генерал Кульчицький, напевно, міг би нами пишатися. Ми стали набагато досвідченішими, навчилися по-справжньому воювати. Значною мірою завдяки нашому командирові, який клопотав перед вищим командуванням, щоб у бойових відрядженнях до зони АТО побував кожен.

Ще хочу сказати, що за весь час наш батальйон не здав жодної позиції. Якщо й доводилося відступати під тиском переважачого в силі ворога, то потім ми все одно відбивали втрачене і поверталися як мінімум на свої позиції, або ж переходили в наступ.

Старший солдат Ніна Прокоп'єва була однією з перших жінок, яких зарахували до 2-го резервного батальйону, що згодом увійшов до складу батальйону Кульчицького:

– На вербувальному пункті нас із другою довго відмовляли, мовляв, жінкам не слід бути звичайними стрільцями на передовій, при штабі безпечніше. Але ми настояли на своєму, довівши, що можемо на рівні із чоловіками тренуватися і воювати. Тож до дівчат, які приходили після нас записуватися до батальйону, ставилися не так скептично.

Я щиро радію, що наш підрозділ залишився таким, яким був. Його не лише не розформували, але всіляко підтримують, навіть на вищому державному рівні. Батальйон Кульчицького, а точніше його бійці, це вже частина новітньої історії України і приклад того, що ми здатні відстоювати свою країну.

Молодший сержант Сергій Коваль до того як потрапити в батальйон, займався волонтерською діяльністю – привозив бійцям речі і продукти, зібрані небажучими людьми з Черкащини. Після однієї з чергових поїздок до зони АТО він вирішив залишитися в підрозділі:

– Не хочу хвалити моїх побратимів, але за ці два роки вони жодного разу не заплямували себе чимось негідним. Ніхто не згадає бодай одного прикладу мардерства, чи ще якогось негативу, в чому був би помічений хтось із наших бійців. Річ у тому, що сюди йшли люди, які справді хотіли лише захищати Батьківщину. Ті ж, хто переслідував інші цілі, відсіювалися, як половина від зерна, ще на початку служби. Для мене батальйон вже давно став другою родиною, і я знаю, що можу розраховувати на цих хлопців і дівчат у будь-якій найскрутнішій ситуації. Вони не підведуть.

Капітан Олександр КОНОВАЛОВ,
фото капітана Андрія НЕКРАСОВА та
прес-служби Президента України

ВІЙСЬКУ ПОТРІБНІ ПРОФЕСІОНАЛИ

Те, що військам правопорядку потрібні мотивовані, досвідчені, високопрофесійні військовослужбовці – очевидний факт. Наразі таких кадрів НГУ не вистачає, чимало відповідальних посад тимчасово укомплектовано особовим складом, призваним із запасу в ході часткової мобілізації. Однак і керівництво держави, і командування силових відомств України наголошують: це лише перехідний етап на шляху розбудови професійного війська. Ось тільки тривалість цього процесу напряму залежить від темпів комплектування частин і підрозділів громадянами, які дійсно можуть і хочуть служити Вітчизні.

Українська влада зі свого боку зробила все можливе, аби повернути престиж військової служби, суттєво підвищивши грошове забезпечення контрактників. Тепер все залежить від самих силових структур. Наскільки яскраво вони зможуть окреслити перспективи кар'єрного зросту кожного професійного військовослужбовця. Наскільки привабливу картину майбутнього для кожного потенційного кандидата їм вдасться змалювати. Кінець кінцем, наскільки доступною буде інформація про службу за контрактом для цільової аудиторії.

Отже, наприкінці минулого року в Головному управлінні НГУ розробили цілу стратегію подальшої «контрактизації» Нацгвардії. Звичайно, цей процес було розпочато не сьогодні, і певний досвід залучення громадян до лав «профі» у погонах у гвардійців уже є. Однак настільки масштабної і потужної кампанії з інформування населення і популяризації військової служби за контрактом досі не проводилося.

Редакція «СЧ» теж не залишилася осторонь цього важливого процесу. З початку року ми спостерігали за процесом «контрактизації» НГУ загалом і конкретних частин зокрема, вивчали проблемні питання і узагальнювали досвід зарубіжних військових формувань. Відповідно, головний акцент цього номеру – служба за контрактом. Сподіваємось, серія матеріалів на цю актуальну тему зацікавить широке коло наших читачів.

Комплектування з'єднань, частин та підрозділів військовослужбовцями за контрактом – процес копіткий і вимагає виваженого підходу. Від особистих якостей кожного новобранця залежить успішність виконання службово-бойових завдань, покладених на НГУ, а також авторитет військового формування серед простих українців.

Саме тому командування Нацгвардії всерйоз узялося за відбір кандидатів на контрактну службу. В кожному оперативному-територіальному об'єднанні НГУ з недавніх пір функціонують спеціалізовані центри комплектування військовослужбовцями за контрактом. В них чергують досвідчені офіцери, зазвичай, кадровики і психологи, які вивчають майбутніх контрактників, консультують їх щодо різних питань, пов'язаних із проходженням служби, допомагають в оформленні документів.

ЗАПОВНИТИ АНКЕТУ МОЖНА В ІНТЕРНЕТІ

Зокрема, в Києві розпочав свою роботу перший інтерактивний центр комплектування військовослужбовцями за контрактом. Кожний бажачий може заповнити анкету на офіційному Інтернет-сайті Нацгвардії, а потім відвідати центр.

Слід зазначити, що вже на етапі співбесіди відсіюється значний процент кандидатів – хтось не підходить за віком, хтось за видимими проблемами зі здоров'ям, а хтось в силу різних причин змінює свої наміри.

Якщо ж співбесіду пройдено успішно, кандидату тут же, на місці, пропонують скласти психологічні тести. Потім – черга за нормативами з фізпідготовки і проходженням військово-лікарської комісії. В центрі комплектування майбутнього контрактника скеровують, куди потрібно, швидко надають йому усі необхідні адреси і телефони. Таким чином, процес прийому на службу за контрактом відбувається без зайвих затримок.

Дещо згодом подібні до столичного центри комплектування запрацювали і в регіонах – у Львові, Одесі, Харкові, Дніпропетровську та Запоріжжі. Якщо згадати ще й про рекламу служби за контрактом в ЗМІ та в Інтернеті, роботу агітаційних

бригад на вулицях українських міст, у навчальних закладах та військкоматах, отримуємо опис широкомасштабної кампанії із «контрактизації» НГУ.

За три місяці роботи київського центру комплектування на його адресу було надіслано близько 1500 анкет. З 300 кандидатів, які відвідали центр комплектування, близько 50 уже проходять службу в гвардійських частинах і з'єднаннях.

Загалом же до центрів і груп з комплектування НГУ військовослужбовцями за контрактом завітали більше шестисот людей, з яких 116 уже одягнули однострої, а близько 250 – перебувають в процесі призову на військову службу.

Посадові особи, відповідальні за роботу центрів, підкреслюють: головний упор в своїй роботі роблять не на кількість, а на якість зарахованих на службу за контрактом кандидатів. Вже незабаром планується підбити перші підсумки кампанії із залучення громадян на службу за контрактом в НГУ. Ця оцінка буде значимою і для звичайних громадян, адже, як нещодавно повідомив секретар Ради національної безпеки та оборони України Олександр Турчинов, якщо до війська наберуть достатню кількість контрактників, сьому хвилю часткової мобілізації можна буде не розпочинати.

ДВЕРІ ЦЕНТРІВ КОМПЛЕКТУВАННЯ ВІДКРИТІ ДЛЯ ВСІХ

– Щодня наші двері відчинені для всіх бажаючих пройти службу в Нацгвардії, – розповідає майор Ірина Кардінал, офіцер-психолог столичного центру комплектування НГУ військовослужбовцями за контрактом. – Переважна більшість відвідувачів – молоді люди, яких, окрім служби за контрактом, цікавить перспектива вступу до вищих навчальних закладів НГУ. Звертаються до центру й колишні строковики та контрактники, які хотіли би повернутися на службу. Найчастіше цікавляться, чи є вакансії в столичній бригаді охорони громадського порядку, прагнучи проявити себе у патрульній службі, особисто охороняти правопорядок, боротися із вуличною злочинністю.

Андрій з Фастова служив строкову у вищезгаданій бригаді під час подій Євромайдану. Був поранений, після курсу лікування та реабілітації готовий служити знову:

– Скучив за службою в НГУ, за батьківським ставленням командирів, хочу тепер бути професійним військовим, – зізнається хлопець.

Киянин Олексій – колишній міліціонер. Хочє застосувати свої знання і досвід уже в якості військовослужбовця. Після проходження усіх етапів відбору чоловік служитиме в столичній бригаді з охорони дипломатичних представництв і консульських установ іноземних держав НГУ.

Звісно, неабиякий інтерес потенційних контрактників викликає і перспектива проходження служби у з'єднанні оперативного призначення НГУ, що нині формується під Києвом, у Гостомелі. Випробування для потенційних новобранців тут досить суворі (докладніше про це читайте у нашому репортажі на стор. 11–13, – **ред.**) За словами старшого офіцера відділення по роботі з особовим складом бригади полковника Віктора Семенюка, цікавляться службою в бригаді як молоді люди, так і військовослужбовці із досвідом.

– В основному, приходять чоловіки, які брали участь у бойових діях на Сході України, в миротворчих операціях та місіях, воїни, що вже проходять службу за мобілізацією і навіть, контрактники та офіцери. Перш за все, вони цінують дух товариської підтримки й військового братерства, який ми намагаємося культивувати в нашому колективі. Для успішного виконання покладених на особовий склад бригади завдань, такі поняття – не пустий звук, – зазначає Віктор Іванович. – Цікавляться службою у нас і жінки, причому їх не лякають ані випробування на полігоні, ані перспектива залучення до виконання бойових завдань!

НА ВУЛИЦІ, В КОЛЕДЖІ, В ШКОЛІ...

У перші дні роботи столичного центру комплектування Національної гвардії України військовослужбовцями за контрактом його відвідав заступник командувача НГУ по роботі із особовим складом генерал-майор Ярослав Сподар. Звертаю-

чись до фахівців з відбору кандидатів, він зауважив:

– За контрактниками – майбутнє Нацгвардії, тому я хочу, аби ви надавали кандидатам всебічну інформацію про діяльність НГУ, допомагали у вирішенні проблемних питань. Командування НГУ, в свою чергу, також відкриті для співпраці.

Ярослав Богданович особисто поспілкувався із відвідувачами, які у той час перебували у центрі, поцікавився, чи стикалися вони під час призову на службу за контрактом з якими-небудь труднощами.

Активна робота із потенційними контрактниками ведеться й на вулицях українських міст із використанням мобільних агітаційних пунктів. Діяльність агітбригад має на меті розрекламувати службу за контрактом, просто неба знайомлячи усіх бажаючих із структурою та завданнями Національної гвардії.

Представники НГУ роздають громадянам поліграфічну продукцію із контактними даними центрів комплектування – протягом двох місяців було розповсюджено близько 2,5 тис. візиток і листівок. Тож не дивно, що більшість зацікавлених службою в НГУ громадян приходять до центрів комплектування саме завдяки роботі таких мобільних пунктів. За словами майора Ірини Кардінал, відповідно до результатів опитування відвідувачів столичного центру комплектування, 30% кандидатів дізнаються про його діяльність від військовослужбовців-вербувальників, що працюють на вулицях Києва. 40% відвідувачів центру знаходять інформацію в Інтернеті, 20% – у ЗМІ, і ще 10% – це воїни-строковики, які виявили бажання зробити військову службу своєю професією.

Активно працюють вербувальники у погонах і з підростаючим поколінням. Так, від початку року гвардійці зустрілися зі студентами й учнями сорока трьох навчальних закладів України.

Приміром, на початку березня бійці гостомельської бригади НГУ ознайомили учнів однієї з місцевих шкіл з діяльністю Нацгвардії та новоствореного з'єднання.

Розповідь про військову службу, яку було підкріплено відео- і фотоматеріалами, зацікавила молодь. Особливий інтерес школярів викликали кадри, котрі зображували техніку і озброєння Нацгвардії. Багато юнаків зізналися, що їм цікава професія військовослужбовця. Таким учням запропонували випробувати себе на вступних іспитах до бригади, коли підростуть.

Побували гостомельські гвардійці й у сусідньому Ірпіні. Учні тамтешньої загальноосвітньої школи №3 також дізналися про ратні будні захисників Вітчизни. За словами вчителів, такі візити дуже важливі для сучасних дітей. Беручи приклад із підтягнутих, сильних і мужніх військовослужбовців, учні починають із задоволенням ходити на уроки фізкультури, аби почуватися витривалими і загартованими.

А згодом спецназівці відвідали Коледж інформаційних систем і технологій Київського національного економічного університету ім. Вадима Гетьмана. Представники НГУ поспілкувалися зі студентами, розповіли їм про переваги служби за контрактом в лавах Нацгвардії і відповіли на численні питання юнаків та дівчат.

Діалог із учнівською молоддю підтримують також представники столичної бригади з охорони дипломатичних представництв і консульських установ іноземних держав НГУ. Не так давно вони поспілкувалися із студентами вищого училища фізичної культури, що у Броварах Київської області, розповіли про особливості служби в НГУ, та запросили усіх бажаючих на службу за контрактом.

Кампанія з «контрактизації» НГУ триває. Чи буде досягнуто в такий спосіб мети – повністю професійної Національної гвардії, час покаже. Втім, уже зараз до її лав приходять освічені, добросовісні, патріотично налаштовані чоловіки і жінки, які прагнуть служити своїй Батьківщині. Отже, напрямок руху обрано вірний. Слід йти далі і не зупинятися.

**Старший лейтенант Ольга ДОЛЖЕНКО,
фото майора Олега ТІХОВА
та капітана Євгена АРЕНДАРЕНКА**

ХТО ОСТАННІЙ У ГВАРДІЙЦІ?

«Якщо гора не йде до Магомета, то Магомет йде до гори». Саме цим прислів'ям можна охарактеризувати інформаційно-пропагандистську акцію щодо служби за контрактом в Національній гвардії України. Військові вербувальники вийшли на вулиці українських міст.

У Києві з 10 лютого по 25 березня щодня, окрім неділі, можна було спостерігати за роботою агітаційної бригади, яка запрошувала громадян стати до лав НГУ. Один день із вербувальниками провів і наш кореспондент.

– Можливість досягнути успіху! Професійний і кар'єрний зріст! Візьміть, будь-ласка, – військовослужбовець в польовому однострої протягує перехожим візитки біля пам'ятника Григорію Сковороді на Конtrakтовій площі.

На візитках – адреса центру комплектування НГУ військовослужбовцями військової служби за контрактом. Поряд з бійцем візитки роздає і його напарниця – дівчина в національному костюмі.

До складу агітаційної групи воїна столичної бригади охорони громадського порядку НГУ солдата Олександра Булигу командування призначило з двох причин. По-перше, юнак комунікабельний і легко може знайти спільну мову будь з ким. По-друге, Олександр лише місяць тому уклав свій перший контракт, тож знає, чим можна привабити потенційних кандидатів. До речі, рекламні гасла – його власна імпровізація. Говорить, що банальне: «Запрошуємо на службу за контрактом!», яким його інструктували перед виїздом, звучить нуднувато.

– Ми ж тут не для того, аби швидше роздати візитки, які перехожі можуть викинути в найближчу урну. Наше завдання – людей зацікавити. Щоб вони зупинилися і отримували інформацію, котра переконає їх, що військова служба – справа перспективна, – пояснює солдат Булига.

Повз нас проходить компанія юнаків, проте Олександр не заговорює з ними. Каже, що вже навчився визначати, до

кого варто підходити, а на кого тільки даремно витратиш час. Приміром, молоді люди років вісімнадцяти, як-от ті, які щойно пройшли, рідко поводяться як потенційні кандидати у контрактники. Адже це або студенти (через дорогу – славновісна «Могилянка»), або ж хлоп'ята, в котрих ще вітер в голові, тож вони самі ще не знають, чого хочуть від життя. Проте буває, звісно, що молоді біля автоклубу зупиняється сама й цікавиться умовами служби.

– А ще буває, люди літнього віку беруть візитки для своїх дітей чи онуків, – приєднується до нашої розмови дівчина в народному вбранні – військовослужбовець столичного оперативного з'єднання стрілець-радіотелефоніст солдат Яна Шершун.

З досвіду агітаторів, найбільш продуктивно їм працюється біля станцій метро в спальних районах, особливо, на кінцевих. А ось у таких велелюдних місцях як Майдан Незалежності, Хрещатик чи Центральний залізничний вокзал, зазвичай, не дуже багато охочих стати професійними військовими. Адже там ходять переважно туристи або люди заклопотані власними справами.

– Мене приймуть, чи за віком не підоджу? – запитує солдата Булигу перехожий років сорока на вигляд.

Дізнавшись, що чоловікові 38, вербувальник заспокоює: візьмуть. Почекавши, поки він поспілкується із Олександром, знайомлюся з чоловіком ближче. Киянин Сергій повертається з лікарні, де провів

ував товариша. Не так давно він проходив службу за мобілізацією, був і у зоні АТО. Обіймав посаду командира відділення гранатометників одного з підрозділів 128-ї гірськострілецької бригади ЗСУ, хоча й носив погони прапорщика. Виявляється, в середині 1990-х чоловік уже намагався побудувати військову кар'єру у столичній бригаді з охорони дипломатичних представництв і консульських установ іноземних держав в Україні. Звільнився з банальної причини – тодішнього грошового забезпечення контрактника не вистачало, аби утримувати родину.

– До мобілізації працював охоронцем, повернувся додому – уже й фірми тієї немає. Знайти стабільну й добре оплачувану роботу в столиці виявилось дуже непросто. Поспілкувався з вашим бійцем, дізнався про теперішні статки контрактників НГУ. Що й казати, був приємно здивований! Уже завтра завітаю до центру комплектування, питаю, чи не можна повернутися в свою бригаду, – ділиться думками Сергій.

До речі, старшим агітаційної групи того дня був офіцер вищезгаданого з'єднання, майор Олександр Шинкаренко. За його спостереженнями, людей, що, як і Сергій, самі підходять на вулиці до гвардійців, в день набирається пару десятків. З них приблизно п'ятеро одразу ж приходять до центру комплектування.

– Я вважаю, що ідея із агітбригадою себе повністю виправдала, – зазначає майор Шинкаренко. – Просто на вулиці громадяни можуть отримати різноманітну консультативну інформацію. Людям цікаво, що потрібно, аби стати військовослужбовцем НГУ, в якому підрозділі можна служити, на які соціальні гарантії розраховувати. Отже, чим частіше ми будемо про себе нагадувати (неважливо, в який спосіб – чи то соціальними роликami на телебаченні або радіо, чи то зовнішньою рекламою, чи то живим спілкуванням із вербувальниками на вулиці), тим більше до нас прийде людей. Тож я впевнений: робота цієї агітбригади – це лише початок тривалої кампанії із залучення громадян на службу за контрактом.

Капітан Олександр КОНОВАЛОВ,
фото автора та майора
Романа ГЕРАСИМЕНКА

ТЕМА НОМЕРА

ВІДБІР ДО «БРИГАДИ МАЙБУТНЬОГО»: ПОТОМ І КРОВ'Ю

– ...Кандидат «еко-11»! В чому справа, чого відстаємо – ви сюди відпочивати прийшли?! Ну що ж, можна й відпочити. Упор лежачи прийняти! Один, два, три... – різко змінивши вкрадливий тон на грізний, починає повільно відраховувати інструктор у світлому «камуфляжі». Захеканий кремезний чоловік, на вигляд років сорока, у зеленій жилетці з написом «е-11» на тремтячих руках виконує команду. – ...п'ять, шість, сім, швидше, скільки можна?! Або здавайтеся, врешті-решт, або пришвидшіться, вас вже зачекалися!

Неподалік під наглядом іншого інструктора група з десяти чоловіків у зелених жилетах з різними номерами чекає на товариша. Також в упорі лежачи. Зробивши 10 віджимань і отримавши наказ піднятися, «еко-11» перевальцем підбігає до групи, яка продовжує марш, тепер уже в повному складі...

ПРЕТЕНДУЄШ – ВІДПОВІДАЙ!

Описане вище – не уривок зі сценарію до кінофільму про нелегке життя новобранців елітного спецзагону армії США. Це один з епізодів відбору кандидатів на військову службу за контрактом в гостомельському оперативному з'єднанні Національної гвардії України, який проходить в навчальному центрі НГУ «Старе». На відміну від кіно, тут усе справжнє – піт, втома, зведені від болю м'язи, розчарування від невдачі, воля до перемоги і, як нагорода, – зарахування до списків з'єднання.

Структура за зразком військових частин країн-членів НАТО, суворий професійний відбір та подальше навчання особового складу за стандартами провідних армій світу, зокрема ізраїльської – саме на цих принципах формується з'єднання. Перш ніж укласти контракт про проходження служби і приступити до занять на навчальному зборі, який триватиме аж чотири місяці, кандидати проходять попередній триденний відбір. Останній включає в себе не лише інтенсивні фізичні, а й психологічні навантаження.

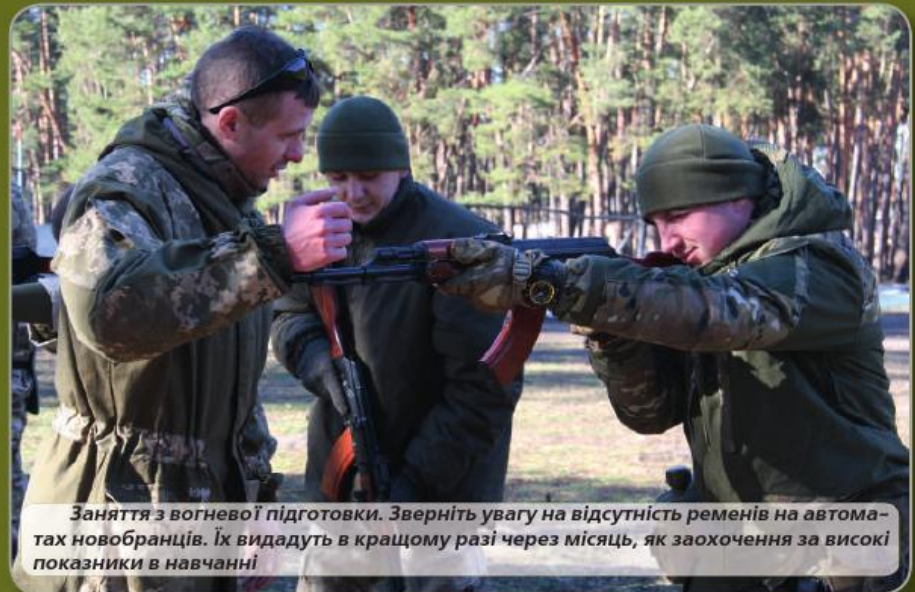
У з'єднання відбирають найкращих. І це не просто слова. Критерії тут настільки серйозні, що із групи у 40–60 кандидатів відсіюють близько 80 відсотків! Звичайно, в усіх інших військових колективах НГУ такі випробування поки що не проводяться. Тут новобранцям годі пройти медкомісію, спецперевірку та співбесіду з відповідними посадовими особами, та як зауважують у штабі бригади, якщо їхній експеримент

пройде вдало, суворіший підхід до кандидатів запозичать й інші з'єднання та частини.

Випробування в «бригаду майбутнього» – серйозний багатоступеневий захід. Тож організовується він в середньому раз-два на місяць. Відбір починається з того, що кандидати прибувають в установлений день до військового містечка з'єднання у Гостомелі. Спочатку з ними бесідує психологи, потім кандидати допускаються до здачі так званого тесту Купера. Протягом чотирьох хвилин їм потрібно зробити по 10 віджимань, 10 переходів з упору навпочіпки в упор лежачи («жабка»), 10 вправ на прес та 10 присідань. І все це треба встиг-

нути повторити тричі! Тут же чергує лікар, який оглядає кожного кандидата і вимірює його кров'яний тиск. Якщо фізичний стан людини після такого випробування визнається задовільним, її допускають до основної стадії відбору. Як правило, вже на цьому етапі відсіюється приблизно п'ята частина кандидатів.

Далі їх ділять на групи, їхні назви відповідають буквам фонетичного алфавіту НАТО – «альфа», «браво», «чарлі», «дельта», «еко». В середньому кожна група складається з 10–15 кандидатів, за якими закріплюють по два інструктори-статисти з числа найкраще підготовлених бійців бригади.

Заняття з вогневої підготовки. Зверніть увагу на відсутність ременів на автоматах новобранців. Їх видадуть в кращому разі через місяць, як заохочення за високі показники в навчанні

Під керівництвом ізраїльських інструкторів бійці відпрацьовують ведення стрільби в різних положеннях

В бригаді прагнуть служити різні люди. Хтось не був у війську ані дня, хтось хоче призватися із запасу. Є учасники АТО, діючі військові, від солдата до полковника. Але під час випробувань регалії нічого не значать, тут всі рівні, а головна роль відведена інструкторам, чиє слово – закон для кандидатів. Біг на довгі дистанції, риття окопів, марш із колодою – це лише основні види іспитів. Причому, інструкторам дозволено імпровізувати і додавати нових. Відпочинок – лише для прийому їжі і короткого нічного сну, який, до того ж, кілька разів переривається. Якщо хтось відстав від групи, його чекають в упорі лежачи, або присідаючи.

Відмовитися від подальшого проходження випробувань можна в будь-який момент – варто лише зняти жилет. Весь час інструктори морально тиснуть на кандидатів, переконуючи здатися. Причому, знову ж таки підходять використовують різні, приміром, граючи в «доброго/злого поліцейського». «Кандидат, ви ні нащо не здатні, ви слабкі! Через вас страждає вся група! Знімайте жилета!», або ж «На жаль, ви не готові. Але нічого, потренуйтеся, складете

іспити наступного разу...». В такий доволі жорсткий спосіб перевіряється стресостійкість і сила волі претендентів. Сторонньому може здатися, що абстрагуватися від пресингу легко. Але спробуй це зробити, коли ти протягом доби слав аж три години, а все тіло болить і ніє від страшного навантаження!

Мені розповіли кумедний випадок. На черговий відбір приїхав майор-тиловик на власній машині, що, в принципі, дозволяється. До «Старого» не близький світ і людина в разі чого може повернутися додому незалежно від транспорту бригади чи попуток. Не встигли кандидатів розбити на групи, як майор дістав з багажника мангал і шампури – все ж таки «на природу» приїхав! У інструктора-серджанта від побаченого

щелепа відвисла. В наступну мить від удару ноги, який супроводжувався тирадою з непечатних словосполучень, пікнікове приладдя розлетілося по всьому наметовому містечку. А вже через дві години маршу із колодою, майор, кинувши на землю жилетку, мчав розбитою полігонною дорогою назад до столиці.

В останній день найстійкіші здійснюють 23-кілометровий марш-кидок навколо полігону. Але навіть якщо кандидат пройде випробування, це ще не гарантія, що він служитиме в бригаді. Його доля вирішуватиметься на нараді командира з'єднання з інструкторами, які дають характеристику своїм підопічним. Витривалість, ініціативність, самовладання, витримка, сила волі, чесність, винахідливість, надійність, вміння працювати в колективі – по кожному з цих критеріїв ставляться «плюс» або «мінус» в спеціальній табличці. Наприклад, триває марш-кидок, під час якого переносять «пораненого», й інструктор дивиться, хто скільки разів замінює товаришів під ношами. Хтось тричі запропонує, а інший взагалі ні разу. Так оцінюються взаємодопомога, яка значною мірою впливає на злагодженість підрозділу. Чесність можна перевірити, приміром, наказавши віджа-

«Група «еко», не відстаємо!»

Старший солдат Максим Адамович: «У інструкторів установка – не давати кандидатам жодних поблажок, бо на навчальному зборі буде ще важче»

тися 20 разів і дивитися, чи не змухлював кандидат, віджавшись менше.

Чи варто стільки часу витратити на відбір і ставити настільки високу планку? В з'єднанні переконані, що варто. Краще спочатку витратити час і підібрати дійсно достойного, аніж потім людина стане баластом. До того ж, чотиримісячний навчальний збір важко буде пройти не готовим до цього. Тож, як говориться, претендуєш – відповідай!

«НІХТО НЕ ОБІЦЯЄ, ЩО БУДЕ ЛЕГКО»

...До навчального центру «Старе» прибуваю близько 10.00. В казармі, де живуть бійці, що вже пройшли відбір і зараз на навчальному зборі, пусто – всі на заняттях. Помічаю лише одного військовослужбовця, який порастає біля ліжка. Молодший сержант Олександр Янчишин черговий по підрозділу. На відбір він прибув з Римникського полку НГУ, де служив строкову. Розповідаючи про ви-

пробування, Олександр згадує, що вже й не пам'ятає скільки разів хотілося скинути злочасний жилет.

– Біжимо по лісу, багнюка майже по коліна, ледве ногами перебираю. Ну думаю, все, досить з мене. А тут ще й інструктор помітив, що починаю відставати і давай «обробляти», мовляв, повертайся назад, відпочинеш, – з посмішкою розповідає молодший сержант Янчишин. – А я дивлюся, попереду мене біжить чоловік років на 15 старший мене, і така мене злість взяла, що ось цей дядько пройде, а я 23-річний здамся?! Ні, так не буде! Так і добіг, зціпивши зуби. Але воно було того варте. Я завжди хотів бути військовим, збирався продовжити службу як контрактник ще у Львові. А тут трапилася нагода послужити в бригаді, де за три тижні навчального збору більше навчився, чим за дев'ять місяців строкової...

Поки бійці під керівництвом ізраїльських інструкторів (про одного з них читайте в наступному матеріалі – **Ред.**) відпрацьовують ведення стрільби в русі, за шість кілометрів звідси тривають вступні випробування. Група «еко», з якої починалася розповідь, добігає до наметового містечка. З початку випробувань минула доба, а з 33 добровольців уже залишилося 20. Знесилені кандидати в передчутті передишки, котру начебто інструктори обіцяли, розслаблено переходять з бігу на крок. Але не тут-то було, поступає нова команда – приступити до риття окопів. «Хоч ноги відпочинуть» – говорить хтось, намагаючись себе підбадьорити.

– Тут іще нічого, пісок, можна рити. Під Донецьком – ось там було «весело» окопуватися, півметра м'якого ґрунту, а далі каміння, тільки кайлом і вдовбашу, – 39-річний Сергій, він же «еко-6», вмілими розміреними рухами викидає пісок і одразу викладає з нього невеличкий бруствер.

Чоловік проходить службу в столичному батальйоні спеціального призначення МВС і за плечима у нього не одне відрядження до зони АТО. Про відбір до бригади дізнався від побратимів, які вже пройшли випробування. Для поїздки в «Старе» Сергій взяв за свій рахунок відпустку. Говорить, що за півтори доби не раз була думка скинути жилет, – але кожного разу говорив собі: «Ну ще 5 метрів, і все, знімаю», і як бачимо, він досі ще тут.

За кілька метрів за своїми підопічними спостерігає 22-річний старший солдат Максим Адамович. Він сам не так давно був у ролі кандидата, а тепер його як одного з кращих новобранців, відправили на три дні інструктором-статистом на відбір. Хоча новобранцем Максима можна назвати умовно, його бойовому досвіду може позаздрити бувалий воїн. За два роки строкової, яку проходив в новопетрівському з'єднанні НГУ, охороняв правопорядок під час революційних подій на Майдані, неодноразово їздив у відрядження в зону АТО. Потім працював охоронцем, а у бригаду прийшов за порадою друзів, які вже тут служать. Максим говорить, що підготувався, як слід, фізичні навантаження перенести можна. Для юнака це взагалі не було особливою проблемою – донедавна

Випробування часом проходять на грані фізичних можливостей, тому в наметовому містечку постійно чергує лікар

він серйозно займався регбі і навіть чотири роки виступав за клуб «РК Ірпінь».

– Найважчим випробуванням, як на мене, є зміна виду навантаження і невідзначеність навіть найближчого майбутнього, – ділиться старший солдат Адамович. – Інструктор може сказати кандидатам, мовляв, добіжимо до того дерева і повертаємося назад, а насправді, біжимо далі й далі. Або навпаки, налаштуємо людей на марш-кидок, аж раптом лунає команда повертатися й копати окопи. Все це морально вимотує чи не сильніше, ніж фізично. Але ніхто й не обіцяє що буде легко. У нас, інструкторів, установка по максимуму тиснути на кандидатів і не давати жодних поблажок, бо на навчальному зборі буде ще важче.

НЕ ГРОШИМА ЄДИНИМИ

...В наметі вся група в зборі. Час обідати, але ніхто не пішов до їдальні, адже зараз кожна хвилина відпочинку на вагу золота.

– Це не чесно! Нам інструктори говорять одне, а потім виявляється, що потрібно робити зовсім інше! Для чого дурити? Нас ніхто не попереджав, що буде так! – обурюється один з кандидатів під неголосний схвальний гул декого з товаришів.

На одному з ліжок сидить боєць і зосереджено розтирає маззою перенапружені м'язи на ногах. Він не бере активної участі у спільному обговоренні, тому вирішую з ним поспілкуватися. Старший розвідник-далекомірник артилерійського дивізіону новопетрівцевської бригади оперативного призначення НГУ солдат Олег Скорба вже майже рік як на службі. Його, батька трьох дітей, менеджера з продажів однієї зі столичних фірм, було призвано за мобілізацією. Олег не раз бував в зоні АТО, тож мені цікава його думка щодо справедливості обурення товаришів по групі.

– В чомусь вони праві, це справді важко. Але коли ми стояли під Попасною і будь-який момент наші позиції могла накрити ворожа артилерія, нас ніхто не попереджував про зміну ситуації, – з втомленою посмішкою говорить солдат Скорба. – Власне, я сюди й пришов, бо хотів служити в частині, де людей вчать, як правильно воювати і ви-

живати на війні. Мені завтра виповнюється 40 років і я ще ніколи так не «святкував». Але якщо вдасться пройти всі випробування, то це буде одним із найкращих подарунків, які я коли-небудь отримував...

Знадвору чується команда – «група «еко», 30 секунд!» і наша розмова переривається на півслові. «Один, два, три чотири, п'ять...» – рахуючи вголос, кандидати підриваються з ліжок і одягаючись на ходу, вибігають з намету на місце шиккування. Встигають тільки побажати вслід удачі артилеристів.

А ось для Юрія, офіцера однієї з частин НГУ, з яким ми згодом увечері поверталися до Києва, це вже друга спроба, і знову невдача. Він зізнається, що після минулої ночі, якої відпочивав від сили дві години, не зміг вийти на ранкову зарядку – ноги і руки не слухалися. Проте офіцер не збирається зупинитися і вірить, що колись таки доб'ється свого.

– Я два місяці тренувався, і з бігом все гаразд, а от руки треба ще «підкачати». Тут насправді багато нюансів є, які треба схоплювати на ходу. Наприклад, при ходьбі з колодою треба розподілитися по зросту, щоб легше було нести. Якщо обирати для підготовки певний вид спорту, то, напевно, найкраще підходить кросфіт, програма тренувань якого полягає в постійному варіюванні різноманітних фізичних навантажень, – каже Юрій. – Говорять, що сюди люди йдуть служити, бо грошове забезпечення вище, ніж у інших частинах. Може, для когось це насправді вагома мотивація. Для мене важливіше – відносини в колективі, зокрема командування з підлеглими. Я спілкувався зі знайомими, котрі вже служать в з'єднанні, тож маю уяву про тутешню службу. Мені подобається, що тут усіляко заохочується і підтримується ініціатива. А не так, як у нас зазвичай – подав пропозицію, ось сам і шукай можливості для її реалізації. І тоді думаєш, чи варто щось пропонувати. Тож постараюся прикласти максимум зусиль і, гадаю, втретє вже точно пройду.

Капітан Олександр КОНОВАЛОВ,
фото автора
та капітана Андрія Некрасова

Військовий інструктор Цві Аріелі: «ХОЧЕТЬСЯ БУТИ ПРИЧЕТНИМ ДО ЧОГОСЬ СПРАВДІ ПОТРІБНОГО І ЗНАЧУЩОГО»

Новостворене з'єднання оперативного призначення Національної гвардії України, що дислокується під Києвом у місті Гостомелі, вже встигли прозвати бригадою майбутнього. Адже підхід до відбору особового складу, його підготовки та бойового злагодження тут новаторський. В «бригаді майбутнього» не бояться ламати стереотипи, а заповіт Великої Кобзаря: «І чужому научайтесь, й свого не цурайтесь» можна вважати головним принципом її командування.

Зокрема, багато уваги приділяється співпраці з військовими інструкторами, які мають досвід служби у іноземних арміях. З одним із них, 36-річним Цві Аріелі, колишнім спецназівцем Армії оборони Ізраїлю, нам вдалося поспілкуватися.

Родом герой нашої розповіді із Риги, звідси його добре володіння російською мовою. Але з Україною історія його родини пов'язана дуже тісно. Дід по материнській лінії полковник медичної служби Ісак Бутман був одеситом. Під час Великої Вітчизняної війни він очолював медичний пункт окремого авіаційного полку, а після Перемоги переїхав з родиною до Латвії, де швидко здобув славу провідного невропатолога республіки. Цві пригадує, як у них вдома збиралася ризька інтелігенція, в тому числі, й вихідці з України. Для останніх це була чи не єдина можливість поговорити із земляками українською мовою, якою його дідусь добре володів.

В Ізраїлі Цві вперше побував підлітком. Країна настільки йому сподобалася, що вже наступного року він відправився туди на навчання. В інтернаті, в котрому за спеціальною програмою навчалися діти – вихідці з СРСР, він вивчив іврит, а через кілька років отримав місцеве громадянство. Не встигли висохнути печатки на документах, а новоспечений громадянин подався до армійського збірного пункту. В Ізраїлі, де строкова служба обов'язкова і для хлопців, і для дівчат, репатріантам надається відстрочка. Але Цві не збирався нею користуватися, тож уже через три місяці одягнув однострій.

Питання обороноздатності в Ізраїлі, який постійно бореться із зовнішніми і внутрішніми загрозами – це питання існування країни. Тож військові користуються великою повагою в суспільстві. Хоча як говорить Цві, до армії йдуть не лише з патріотичних міркувань. Військова служба відкриває багато можливостей. Приміром, можна безкоштовно отримати посвідчення водія транспорту будь-якої категорії, що для людини цивільної коштує немало грошей. Молоді спеціалісти на кшталт лікарів чи фахівців IT-галузі після закінчення навчання часто укладають військові контракти, адже відповідна позначка в резюме збільшує шанс знайти хорошу роботу в майбутньому. Також військові мають право один рік вчитися безкоштовно на заочному відділенні у вузах.

Герой нашої розповіді обрав службу в регулярній піхотній частині. За словами Цві, бойових частин у ЦАХАЛІ близько 20 відсо-

тків, решту складають підрозділи забезпечення. Відповідно, відрізняються й програми підготовки особового складу. Якщо курс молодого бійця для новобранця, що служитиме в тиловому підрозділі, триває два місяці, то для піхотинця – сім. Довше тільки в спецназі – 14 місяців і більше.

Головний принцип служби ізраїльського піхотинця полягає в тому, що військовослужбовець зайнятий двома речами – професійною підготовкою і виконанням бойових завдань. На КМБ заняття тривають з 6.00 до 23.00. Перерви робляться лише на прийомі їжі. Нормою є й постійні нічні тренування. Вихідний на військовій базі буває раз на тиждень – з вечора п'ятниці до вечора суботи, а додому бійців відпускають лише раз на 2 тижні. Система тренування піхотинця за інтенсивністю мало чим відрізняється від бійця спецпідрозділу, хіба що якимись вузькоспеціалізованими навиками.

По завершенню КМБ військовослужбовців не одразу відправляють у бойові підрозділи. Ще вісім місяців вони проходять адаптацію, так званий «шлях», під час якого виконують бойові завдання з низьким ризиком для життя – патрулювання, несення служби в дозорах і секретах у відносно безпечних місцях. Мінімум раз на два дні, в залежності від поставлених завдань, кожна рота влаштовує засідки в місцях ймовірної появи терористів, як правило, в населених пунктах уздовж кордону та на західному березі річки Йордан. Це дозволяє попереджувати теракти і контролювати переміщення ворогів та підозрілих осіб. Цві переконаний, що подібний досвід непогано було б перейняти і українським колегам в зоні АТО.

Після підготовки рядового Аріелі зарахували до складу штурмової роти, котра дислокувалася на кордоні з Ліваном. А згодом його, як одного з найкращих бійців призначили командиром відділення і присвоїли звання молодшого сержанта. До завдань підрозділу входило затримання підпільних терористичних груп, що виготовляли вибухові пристрої, та проведення зачисток в житлових масивах.

В шаленому темпі три роки строкової проминули непомітно. Звільнившись зі служби, Цві зайнявся громадською діяльністю, очоливши представництво міжнародної єврейської молодіжної організації «Бней Аківа» у Києві. В Україні він знайшов багато друзів і обзавівся родиною. Коли повернувся в Ізраїль, у прикордонних регіонах країни почастішали випадки захоплення терористами заручників, на які поліцейські підрозділи не встигали реагувати. В найбільш небезпечних місцях створили додаткові антитерористичні армійські підрозділи. До одного з них, що дислокувався в місті Хеврон, пройшовши суворий відбір і перепідготовку, увійшов і Цві Аріелі. Попри небезпеку, служба звилкому до ризику сержанту подобалася. Коли ж загроза минула, підрозділ було реформовано і, дослуживши до кінця контракту, Цві звільнився. А згодом з Києва надійшла пропозиція. Давній друг, власник ізраїльсько-української юридичної фірми, запропонував Цві посаду помічника.

Здавалося, що з поверненням до України наступило розмірене життя. Але розпочався Майдан. Цві хоч і підтримував революційні ідеї, участі в ньому не брав, вважаючи це внутрішніми справами українців. Проте дізнавшись, що немало знайомих євреїв займаються волонтерством,

приєднався до них. За його сприяння вдалося провести лікування в Ізраїлі десятих поранених на Інститутській, серед яких був і офіцер внутрішніх військ. Під кінець революційних подій в Києві за короткий проміжок часу відбулося кілька випадків побиття євреїв. Це виглядало дивно. У Цві та його друзів складалося враження, що Україну навмисно намагаються виставити фашистською державою. А коли чергового потерпілого доставили до лікарні, а там уже чекали російські журналісти, у Аріелі не залишилося сумнівів, яка країна в цьому зацікавлена. На прохання головного рабина України, який знав про його досвід служби в антитерористичному підрозділі, Цві організував і очолив єврейську групу самооборони, яка чергувала біля синагог. Слід віддати належне керівництву МВС, де пообіцяли допомагати самооборонцям у разі потреби. На щастя, більше нападів не відбувалося і групу через два місяці розпустили.

В травні 2014 року до Цві Аріелі звернувся радник міністра внутрішніх справ Антон Герашенко, який попросив надати допомогу у підготовці бійців новоствореного батальйону НГУ «Донбас» перед його першою відправкою в зону АТО. Пам'ятаючи, як свого часу правоохоронне відомство пішло йому назустріч, Цві погодився допомогти. Не знаючи про реальний стан українського війська, він був упевнений, що люди, які мають за плечима строкову службу, вже навчені базовим солдатським умінням. Тож розсудив, що добровольців потрібно буде навчити того, чому не вчать звичайних піхотинців і розраховував поділитися з ними досвідом служби в антитерористичному підрозділі. Але на першому ж занятті зрозумів, що підготовка українців не дотягує й до рівня військовослужбовців тилових підрозділів ЦАХАЛУ...

– Мені тоді стало по-справжньому страшно за них, адже через місяць вони мали їхати на війну. Це були мотивовані і патріотично налаштовані люди, які рвалися воювати за Батьківщину, але в той же час вони виявилися абсолютно не готовими до цього, – ділиться спогадами Цві Аріелі. – І тоді я зрозумів, що для них зараз вкрай важливо опанувати хоча б основні навички піхотинця, зокрема, як правильно ходити в тактичних порядках. Пізніше хлопці не раз телефонували мені із зони АТО і дякували за науку. Один

боєць навіть сказав, що отримані знання врятували йому життя.

«Сарафанне радіо», роль якого в наш час грають соціальні мережі, швидко рознесло інформацію про колишнього ізраїльського спецазівця. Цві почали запрошувати інструктором в різні підрозділи – Збройних Сил, НГУ, Держприкордонслужби. І коли в основній роботі (за спеціальністю Цві – перекладач) з'являлося «вікно», він відправлявся на полігон. За свою роботу не брав ні копійки, хоча у всьому світі робота військового інструктора високо оплачується – місячна зарплата складає 5–7 тис. доларів.

– Не знаю як йшли справи в артилеристів чи танкістів, але рівень підготовки українських піхотинців був абсолютно нульовий. Не кращою була ситуація навіть в таких елітних підрозділах як ВДВ та морська піхота. І хоча серед них були мотивовані і добре підготовлені люди, але це була або їхня особиста заслуга, або окремого командира-самородка.

Цві пригадує як тренував бійців 90-го окремого аеромобільного батальйону ЗСУ, які потім тримали оборону в Донецькому аеропорті. Варто зазначити, що жоден із його підопічних тоді не загинув. Згодом від них він почув немало вдячних слів. Так от. Поряд із десантниками на тому ж полігоні «тренувалися» підрозділи однієї мотострілецької бригади. Колишньому ізраїльському військовому було дуже дивно спостерігати, що близько третини захисників Вітчизни постійно нападпитку. На шикунаннях горе-воєжи тримали одне одного, щоб не власти. Що й казати про те, що на стрільбище вони не вийшли жодного разу!

– Піхота – це основна сила будь-якої армії, а піхотинець повинен увесь час бути в русі, щось захоплювати, наступати, відбивати. Якщо не в реальному бою, то на полігоні. Від цього залежить як успіх виконання завдання, так і виживання кожного окремого бійця. Ці ж солдати цілісними днями тільки тинялися взад-вперед, або ж пиячили, а головним їхнім «завданням» було рубання дров, – з обуренням пригадує Цві.

У підрозділах, які тренував інструктор, він спочатку зіткнувся з тим, що багато бійців... не бажали вчитися. На зауваження, що це потрібно насамперед їм самим, щоб вижити, воєжи відповідали щось на зразок: «Ми переможемо силою духа!». Витрачати на них сили та енергію було даремною

справою, тож потім навчений прким досвідом інструктор вимагав, щоб в групах були тільки бажуючі. Але виникла інша проблема – добровольці були зібрані з різних підрозділів, куди поверталися по завершенню тренувань. А цінність будь-якого військового колективу, як відомо, полягає не у високій індивідуальній підготовці окремих бійців, а в умінні працювати як єдиний механізм. Ось тоді він і зробив висновок – підготувати нормально можна лише мотивованих солдатів з одного підрозділу.

Нагода перевірити правильність цієї думки з'явилася, коли Цві Аріелі запросили попрацювати в «бригаді майбутнього» НГУ минулої осені. Зустріч із командуванням та офіцерами з'єднання справила на нього приємне враження. Адже він побачив людей, готових до змін, з якими можна справді створити щось якісно нове. Протягом трьох місяців інструктор періодично їздив у Гостомель, часом по кілька днів поспіль. Окрім безпосереднього тренування бійців, він брав участь у розробці програми 4-місячного навчального збору. На переконання інструктора, попри короткий термін у порівнянні з ізраїльським КМБ, цей буде не гіршим. До навчального процесу Цві залучив кількох друзів, які теж служили в ізраїльській армії. Один з них, Микола Микуліч, прожив в Ізраїлі 12 років, а по поверненні в Україну відкрив у Києві комерційні курси зі стрілецької підготовки. Микола – фахівець високого класу. Окрім ізраїльської системи вогневої підготовки, він добре володіє й американською, знається на спортивній стрільбі.

...Наша перша розмова з Цві Аріелі проходила в редакційному кабінеті. Наступна зустріч відбулася у навчальному центрі НГУ «Старе». Того дня він навчав гвардійців різним способам винесення поранених з поля бою. Демонстрував послідовність і правильність виконання рухів, порівнював переваги і недоліки різних способів евакуації, зокрема, піхотинців ізраїльської армії та американських морпіхів.

– Дуже приємно, коли твоя робота потрібна людям, це значить що ти живеш не даремно. Допомагаючи іншим, отримуєш моральне задоволення, яке не купити ні за які гроші, – поділився Цві своїми думками. – Мені було запропоновано поїхати на 9 місяців інструктором до Руанди із зарплатнею в п'ять з половиною тисяч доларів на місяць. Я відмовився, адже відчуваю, що більше потрібний тут, в Україні. Нещодавно я отримав українське громадянство, тож коли мені запропонували укласти контракт на службу в Національній гвардії, я погодився. Хочеться бути причетним до чогось справді потрібного і значущого. Наша бригада – це амбіційний проект. В разі його вдалого завершення, за її прикладом реформуватимуться не тільки частини НГУ, а й всієї української армії. Я справді вдячний керівництву держави, що нам не ставлять палиці в колеса, а навпаки всіляко сприяють. Гадаю, вже скоро бригада виправдає виявлену довіру.

Капітан Олександр КОНОВАЛОВ,
фото автора та з особистого архіву
Цві Аріелі

НА КОМУ ПОВИННО ТРИМАТИСЯ ВІЙСЬКО

Розпочавши гібридну війну проти нашої держави, Російська Федерація мимоволі змусила уряд України відмовитися від принципу багатовекторності в зовнішній політиці. Прозахідну орієнтацію підтримує й майже половина населення. Так, за результатами опитування, проведеного Соціологічною групою «Рейтинг» у січні 2016 року, 48% українців готові підтримати вступ України в НАТО, хоча два роки тому охочих проголосувати за вступ до Альянсу було лише 34%. Реагуючи на виклики сьогодення, вітчизняні силові структури, зокрема і Національна гвардія України, активно реформуються, переймаючи досвід зарубіжних колег. Утім, попри оптимістичні заяви численних військових експертів, зауважимо, що ми лише ступили на довгий і нелегий шлях, який має привести українське військо до пресловутих «стандартів НАТО».

Для того щоб позначити, скільки всього нам іще доведеться змінити – і в законодавчій базі країни, і в організаційно-штатній структурі військових формувань, і в програмах підготовки особового складу, і в самій ментальності військовослужбовців – розглянемо лише один вузький, але дуже важливий аспект в житті будь-якого військового формування. Мова піде про роль і місце сержантів в системі навчання, виховання та бойового застосування особового складу.

ХРЕБЕТ ВІЙСЬКА

Хто такий сержант у вітчизняному війську? Якщо йдеться не про молодших спеціалістів, а саме про командирів, то це військовослужбовець строкової служби чи за контрактом, який заступає у добовий наряд черговим роти чи КПП, може відвести підрозділ до ідальні чи лазні, призначається старшим на господарчі роботи тощо. Такий собі «солдат з личками». Сержанта, на чій плечі лягає проведення всіх занять із підлеглими, всіх інструктажів, оглядів, організація дозвілля та стовідсотковий контроль за дотриманням вимог військової дисципліни у нас не зустрінеш. Вищезгадані завдання виконують офіцери ротної ланки.

У той же час, в основному документі сержанта Сухопутних військ США, який має назву «Кредо сержанта», дослівно записано: «Немає кращого професіонала, ніж я. Я сержант – лідер солдат. Будучи сержантом, я розумію свою приналежність до славного корпусу, який є хребтом війська. Компетентність – мій девіз. У мене є дві головні мети – виконання моєї місії і благополуччя моїх солдат. Я зроблю все, щоби офіцери мого підрозділу мали максимум часу для виконання своїх обов'язків. Вони

не повинні брати на себе виконання моїх обов'язків...».

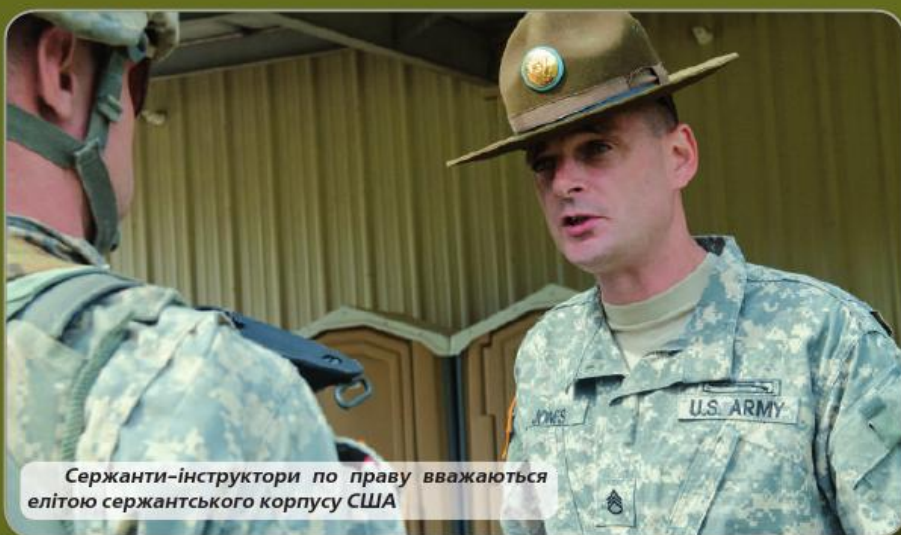
Тобто, в американській армії офіцер відповідає за планування службово-бойової діяльності, бойове злагодження та управління вогнем підрозділу. Він лише контролює, наскільки вдало сержанти справляються зі своїми обов'язками, однак не займається індивідуальною підготовкою солдатів і не слідкує за їхньою дисципліною. Це обов'язок молодших командирів, тож «хребет війська» – не просто красива метафора. Армія США і справді тримається на сержантах.

Як і в будь-якій армії світу, в Збройних Силах США сержанти поділяються на стройових сержантів і технічних фахівців. Аби розставити всі крапки над «і» згадаємо й про інститут уоррент-офіцерів. У деяких джерелах цю категорію військовослужбовців помилково прирівнюють до вітчизняних прапорщиків. Однак, по-перше, українські прапорщики уже давно відносяться до сержантського корпусу (щоправда, далі, ніж суто фор-

мальна ліквідація прапорщиків як окремої штатної категорії «сержантська реформа» в Україні поки що не просунулася). А по-друге, американських уоррент-офіцерів доречніше порівняти із унтер-офіцерами чи фельдфебелями. Вони являють собою окрему категорію, що займає власну нішу між сержантами і офіцерами. Це військові фахівці різних напрямків із середньо-спеціальною освітою, зазвичай, цивільною. Адже армії теж потрібні ІТ-спеціалісти, мережеві адміністратори, логісти, бухгалтери, будівельники, фотографи, лаборанти... Деякі із цих фахівців – цивільні, деякі – офіцери, деякі – сержанти, але більшість як раз уоррент-офіцери. Тож до командування солдатами вони практично не долучаються, а тому повернемося до розмови про сержантів.

Одним із найголовніших завдань стройового сержанта будь-якого виду чи роду військ США є виховання особового складу, укорінення в свідомості солдатів правил професійної етики. Таким чином, ключову роль в професійній кар'єрі будь-якого молодшого командира відіграє його особистість. Знову ж таки, згадуючи «Кредо сержанта», зазначимо, що ця людина, незалежно від її статі, віку, кольору шкіри та віросповідання, має бути «лідером солдат» у повному розумінні цих слів.

Сержанти-інструктори по праву вважаються елітою сержантського корпусу США

В Збройних Силах США існує інститут рад сержантів рот, батальйонів, полків, бригад, баз, дивізій, командувань. Причому, вони працюють не на папері, а є реально діючими, навіть могутніми військовими організаціями. Так, саме ради сержантів вирішують, чи гідний той або інший солдат сержантських нашивок. Навіть офіцер – командир підрозділу чи частини не має права втрутитися і «підвищити» когось іншого! Вони відбирають своїх майбутніх побратимів з числа бійців, які відслужили в підрозділі як мінімум рік чи два, бездоганно виконують свої посадові обов'язки і користуються заслуженим авторитетом серед своїх товаришів. Рішенням ради сержантів кандидатів на підвищення відправляють до однієї з сержантських «учебок», де ті проходять 6-місячний курс

навчання. Він включає як військові, так і суто гуманітарні дисципліни – проблематику стосунків у колективі, управління матеріальними та людськими ресурсами, загально-військову тактику, доктрину національної безпеки тощо.

Кожне наступне сержантське звання присвоюється не автоматично, якщо посада дозволяє і за вилугою років, а шляхом постійного відбору кращого кандидата. Тобто, якщо рада сержантів вважає, що той чи інший молодший командир недостатньо дбає про власний фізичний та професійний розвиток, не розвиває лідерські якості, кар'єрного зросту йому не бачити.

СЕРЖАНТИ-«РЯДОВІ» І СЕРЖАНТИ-«ГЕНЕРАЛИ»

Між тим, зростати є куди. І суттєва різниця у грошовому забезпеченні сержантів різних категорій теж є неабияким стимулом прагнути подолати чергову сходинку службової драбини. Після навчання новоспечений **сержант** повертається в свою частину і очолює секцію – групу із трьох-чотирьох військовослужбовців. **Штаб-сержант** відповідає штатній категорії командира відділення. **Сержант першого класу** координує дії військовослужбовців у складі взводу. **Майстер-сержант** є головним сержантом роти (батареї) і є аналогом вітчизняного старшини. Здавалося б,

командира роти є лише так званий виконавчий офіцер в чині першого або другого лейтенанта. Він може замінити ротного, якщо той поїхав у відрадження, відпустку або захворів. Решту штабної роботи виконують також сержанти.

Вінчають сержантську ієрархію три унікальні звання, які, утім, існують не лише в США, але й у збройних силах інших держав – Великобританії, Австралії, Південно-Африканської Республіки тощо. Це сержант-майор, головний сержант-майор і сержант-майор армії. **Сержант-майор** є головним сержантом частини, начальником для всіх сержантів і дуже часто – найавторитетнішою після командира людиною. Адже це завжди досвідчений служак, кавалер різ-

сади. Перший сержант-майор роду військ з'явився в морській піхоті США в 1957 році, Сухопутні війська запозичили цей досвід дещо згодом – у 1966 році. За протоколом звання сержант-майора роду військ дорівнює генерал-лейтенанту чи контр-адміралу на флоті. Сержант-майор армії служить у Пентагоні, є радником начальника Штабу Сухопутних військ США і вважається офіційним представником усіх солдатів та сержантів перед вищим командуванням.

Така широка градація сержантських звань дозволяє чітко окреслити рівень відповідальності кожного молодшого командира, а жорстка система вимог сприяє тому, що чергові звання присвоюються дійсно кращим із кращих. Комуś із українських військових це може здатися нонсенсом, але в американській армії професійний військовий може застрягнути в рядових (солдатських звань тут, до речі, теж більше, ніж у нас, – аж чотири) і на десять років, і більше, так і звільнившись в чині, скажімо, капрала.

Граничного віку вилуги у тому чи іншому званні немає. Якщо військовослужбовець регулярно проходить прискіпливий медогляд, складає тести з фізичної підготовки, виконує свої обов'язки на рівні не нижчому, ніж того вимагає його посада, армія від нього не відмовиться. Тож рядові, що розміняли п'ятий десяток – не надто поширена, але звична картина в американському війську.

Щоправда, більшість американців, які не планують будувати військову кар'єру, довго не служать. Армійське минуле вони розцінюють як інвестицію у власне майбутнє. Наприклад, військовим надаються пільгові кредити на купівлю або будівництво оселі. Також, якщо громадянин відслужив у бойовому підрозділі принаймні два роки, він має право на отримання гранту на оплату навчання в цивільному коледжі чи університеті. Примітною є й програма «Partnership for youth success», яка пропонує солдату ще під час служби пройти різні тренінги для подальшої роботи в партнерських підприємствах після звільнення в запас. У різні часи такими підприємствами були, наприклад, DELL, Amazon і Harley Davidson.

Звання рядового і сержантського складу Збройних сил США

ує як у нас. Однак у Збройних Силах США окрім перерахованих вище чотирьох сержантських звань є іще стільки ж!

Перший сержант – звання, практично еквівалентне попередньому. І ті, і інші військовослужбовці є головними сержантами в роті, проте майстер-сержанти є, так би мовити, командирами для солдатів, а перші сержанти входять до складу управління роти та батальйону. До речі, заступник командира роти-офіцерів у Збройних Силах США немає. Лейтенанти командують взводами, а в розпорядженні

них державних та відомчих нагород, ветеран багатьох військових кампаній, який є прикладом професіоналізму не тільки для сержантів, але й для офіцерів. Він чудово розбирається в усіх аспектах служби, на ньому великою мірою лежить відповідальність за статутний порядок у частині, рівень дисципліни та вмотивованості особового складу. **Головний сержант-майор і сержант-майор армії** (аналогічні посади існують також у ВПС, ВМС, береговій охороні, морській піхоті та Національній гвардії США) – також водночас і звання, і по-

А ЯК У НІМЕЧЧИНІ?

Сержантська ієрархія в інших країнах, що належать до блоку НАТО приблизно така ж, як і в Збройних Силах США. Так, Збройні Сили ФРН почали комплектуватися виключно за професійною основою лише з 2011 року – до того часу існував інститут строкової служби, щоправда, служили строковики останнім часом лише 6 місяців.

Служба за контрактом у Бундесвері буває двох видів – безтермінова і на визначений термін. Пенсійний вік для першої категорії складає 65 років, для другої – 60. Тобто, якщо військовослужбовцю ніщо не заважає скласти тести з фізичної підготовки і він успішно проходить щорічну диспансеризацію – можна служити, допоки онуки у військо не підуть, ніхто й слова не скаже!

Звань рядового складу тут аж шість. Далі за ієрархією йдуть так звані унтер-офіцери без портулеї: унтер-офіцер і штабс-унтер-офіцер, та унтер-офіцери з портулеєю: фельдфебель, оберфельдфебель, гауптфельдфебель, штабс-фельдфебель обер-штабс-фельдфебель. Національні найменування звань не повинні вводити в оману – за кодуванням НАТО вони відповідають сержантським званням в США.

Обер-штабс-фельдфебель хоч і є головним сержантом військ Бундесверу, однак не цурається особисто спілкуватися із потейніми новобранцями

Майбутній сержант навчається 12 місяців. Після чого він має прослужити не менше 4 років, аби отримати право вступити в училище для фельдфебелів. Особливістю німецьких вимог для професійних фельдфебелів і підставою для проходження безстрокової служби є віковий ценз. Рапорт про зарахування на безтермінову службу можуть подавати військовослужбовці, яким виповнилося 27 років. Німецькі військові психологи вважають, що людина, яка обирає

життєвий шлях професійного військового, повинна мати усталений характер, що дозволить їй приймати більш свідомі рішення. Звичайно, присвятити себе військовій службі можна і в 20 років, та командування Бундесверу вважає, що професіонал повинен дозріти і в переносному (тобто, мати в особовій справі солідний послужний список, аби командир, підписуючи подання, знав, чим відзначився кандидат) сенсі цього слова.

РІВНЯННЯ – НА КАЗАХСТАН!

На пострадянському просторі НАТОвську структуру сержантських звань перейняли військові формування країн Естонії, Литви та Латвії, а також, Грузії і Казахстану, які хоч поки що й не входять до Альянсу, проте підтримують з ним тривалі й дружні стосунки.

Розглянемо приклад Казахстану. Реформа зі створення професійного сержантського складу (слід зазначити, що вже впродовж кількох останніх років всі молодші командири і спеціалісти в Казахстані – контрактники) тут стартувала ще 1996 року. Саме тоді розпочалася підготовка перших «кадрових» сержантів за програмою, яка передбачала трирічне навчання курсантів у новоствореному Кадетському корпусі Міноборони Казахстану – таку назву отримав заклад, який наразі є основною кузницею сержантських кадрів країни. До речі, один із його 64 перших випускників, Темірбек Халиков нині обіймає посаду начальника управління по роботі із сержантським складом Генштабу Збройних Сил Казахстану.

Слухачі навчаються тут за різними програмами підготовки і перепідготовки.

Новобранці з повною середньою освітою проходять дворічний курс, після чого отримують погони молодших сержантів і обіймають посади командирів відділень. Пізніше тим із них, хто вирішить присвятити життя військовій справі, доведеться неодноразово повернутися до Кадетського корпусу.

Для молодших командирів – кандидатів для призначення на вищу посаду передбачено шість рівнів підвищення кваліфікації. Перший рівень тривалістю два місяці проходять сержанти, які прослужили на посадах командирів відділень не менше двох років і атестовані для проходження подальшої служби на посаді сержантів у ланці «взвод – рота». Другий рівень також передбачає двомісячне навчання. Його проходять сержанти, які прослужили не менше 5 років і виявилися достойними підвищення і переходу у батальйонну ланку. Третій і четвертий рівні – відповідно 10

років служби і підвищення до головних сержантів полків, бригад, дивізій та військових баз. Тривалість навчання – відповідно 3 і 4 місяці. П'ятий – 15 років служби, атестація до призначення на посади головних сержантів округу, роду військ чи виду збройних сил. За плечима сержантів, які прагнуть обійняти посади у Генштабі та Міністерстві оборони республіки, пройшовши шостий рівень навчання, має бути також 15 років служби за контрактом. Тривалість п'ятого і шостого рівня підготовки – півроку.

Сержантські звання в Казахстанському війську наступні: молодший сержант, сержант, старший сержант, сержант третього, другого і першого класу, штаб-сержант і майстер-сержант. Один в один – як у Штатах! А як щодо кола обов'язків казахстанських молодших командирів?

«Сержант – это первый помощник командира и представитель офицера. В то время, как офицер занят общим руководством, планированием, установлением правил и управлением ресурсами части (подразделением), сержант в это время руководит повседневными мероприятиями, обеспечивая готовность солдат, как в индивидуальном порядке, так и в составе подразделения», – пояснює Інтернет-портал «Казахстанский военный сайт». Питання, як-то кажуть, відсутні. Зрозуміло, що «сержантська реформа» в Казахстані вдалася. Щоправда, нагадаємо, розпочато її було 20 років тому.

Тож чи не пора і нам кидати зерна реформ у зораний російськими «Градами» ґрунт все ще пострадянського вітчизняного війська? Ось тільки чекати 20 років у нас можливості немає. Потрібно пророщувати швидше.

Підготувала підполковник Валерія АГБАЛОВА

ТЕМА НОМЕРА

ДЕ НАРОДИВСЯ, ТАМ І ЗГОДИВСЯ

Майже все своє свідоме життя 36-річний В'ячеслав Левшунов присвятив військовій службі за контрактом. Нині, коли за плечима 16 років військової кар'єри – від рядового до старшого прапорщика – можна озирнутися назад і підбити певний підсумок прожитому.

На рахунок старшого прапорщика Левшунова сотні характерних затримань і розкритих по гарячих слідах злочинів, тільки минулого року він передав поліції 36 осіб, підозрюваних у вчиненні кримінальних правопорушень. Тож безсумнівно, цей військовослужбовець по праву вважається одним із досвідченіших професіоналів херсонського батальйону Національної гвардії України. Проте повторити успіх В'ячеслава, за його словами може кожен. Головне – чесно ставитися до виконання службових завдань і дійсно любити місто, в якому живеш і служиш, розуміти, що саме ти можеш зробити його кращим і безпечнішим.

Пов'язати своє життя з військовою службою В'ячеслав вирішив не одразу. Після навчання у школі та профтехучилищі, де він здобув спеціальність токаря, юнак був призваний на строкову службу до Прикордонних військ. Відслуживши належний термін на кордоні із Угорщиною, В'ячеслав повернувся до рідного Херсона і влаштувався за фахом на електромеханічний завод. Та незабаром його долю змінило телевізійне оголошення.

– Яюсь увечері дивився телевізор, побачив, що запрошують у лави військових правоохоронців і подумав: «Чому б не спробувати?», – пригадує В'ячеслав.

Незабаром він уже обіймав посаду помічника начальника військового наряду, вдень і вночі охороняючи мир і спокій мешканців Херсону. Тепер В'ячеслав розуміє, що саме прагнення зробити посильний внесок в очищення рідного міста від криміналу лежало в основі його вибору професії військовослужбовця за контрактом.

А боротися було з чим! В основному, правоохоронцю доводилося виявляти й затримувати наркоторговців. Бувало, вилучав зілля кілограмами. Надивився й наслідків вживання дурману, коли виявляв ще не охололі тіла молодих людей, померлих від передозування. Вистачало на його долю й затримань охочих поживитися за чужий рахунок – грабіжників, крадіїв, шахраїв. Нерідко приходилося вгамовувати дебоширів і хуліганів. Доводилося й вилучати зброю та боеприпаси, причому з початком антитерористичної операції на Сході України таких епізодів, на жаль, стає все більше.

Не так давно військовий наряд на автомобілі, який очолював командир відділення спеціального патрулювання взводу херсонського батальйону НГУ старший прапорщик Левшунов, було викликано за

адресою громадянки, яка здавала квартиру подобово. Жінка сказала, що вчора здала житло «атошникам», а коли прийшла прибирати за гостями, знайшла за газовою колонкою предмет, схожий на гранату. Аби зрозуміти, що підозри хазяйки небезпідставні, досвідченому гвардійцю вистачило лише кинути оком на знахідку. Оперативна група поліції та вибухотехніки прибули миттєво, однак для того, щоби вони могли почати роботу, потрібно було евакуйовувати цілий під'їзд п'ятиповерхівки – цього вимагають інструкції. Ось так чи то злий жарт, чи то недбалість горе-воєнків, які прихопили воєнний «сувенір», коштувала державі і звичайним громадянам неабияких коштів, часу і нервів.

До речі, старший прапорщик Левшунов сам ніс службу у зоні АТО у найгострішу фазу конфлікту, в 2014 році. Він не з чуток знає, що таке війна і скільки горя вона принесла простим українцям. Особливо ж переживає він за дітей. Будучи главою родини і дбайливим батьком, В'ячеслав переймається долею малюків, хай навіть і чужих. Тож згадувати наступний «вибухобезпечний» епізод своєї служби з охорони громадського порядку, йому й досі моторшно – дарма, що трагедії пощастило уникнути:

– Я, як і зазвичай, ніс службу в складі автопатруля. Раптом надійшов сигнал, що неподалік мого маршруту патрулювання предмет. Приїжджаю на місце події, бачу: пустир, а на ньому кілька дітлахів... зяято б'ють молотком по протитанковій міні! Мені зле стало. Підбіг до юних експериментаторів, ті одразу ж відскочили від своєї «іграшки». На щастя, міна виявилася без детонатора, інакше наслідки могли б бути страшними, – каже В'ячеслав.

А зовсім нещодавно старший прапорщик Левшунов зупинив для перевірки документів громадянина у військовому однострої, який мав у речовому мішку цілий

арсенал: 2 гранати РГД-5 і 2 – Ф-1, 5 запалів, 3 споряджені магазини до СГД і ще два патрони до «Калашникова»! Як виявилось, чоловік служив на сумнозвісному полігоні «Широкий Лан», а ось навіщо йому знадобилося все це добро, з'ясує слідство.

За відмінне виконання службових обов'язків Левшунов неодноразово заохочувався командуванням частини та військ, місцевою владою, керівництвом міліції та поліції.

Окрім різноманітних почесних грамот та подяк В'ячеслава Левшунова в різні роки заохочували грошовими преміями, відомчими відзнаками і навіть годинником від міністра внутрішніх справ. Однак служить він, як-то кажуть, не заради нагород.

– Знаєте, може це прозвучить пафосно, але якщо людина поважає саму себе, вона не може робити свою роботу погано. Найголовнішим для мене є те, що мені не соромно дивитися в очі моїм товаришам по службі, рідним і друзям. Кожний робить свою справу. Хороший двірник якісно прибирає вулицю. Пекар пече смачний хліб. Правоохоронець дбає про спокій своїх земляків.

Військова служба за контрактом – справа перспективна, почесна, а з недавнього часу – ще й добре оплачувана. Останнє, звісно, не означає, що у військові формування мають йти «заробітчани». Кожен повинен добросовісно відпрацьовувати витрачені державою кошти, а як сумлінно служитиме, то й підвищення не забариться, й «кrapати» на картку буде більше.

Особисто я свідомо обрав свою професію тоді, коли статки контрактників були досить скромні. Однак я радий, що життя склалося саме так. Моя робота мені подобається, і це – найголовніше, – впевнений старший прапорщик Левшунов.

**Підполковник Валерія АГБАЛОВА,
капітан Євген АРЕНДАРЕНКО,
фото майора Сергія ПРУТЯНОГО**

КАКЕЛИ, ШО АНОБИШ БАТЪКИБЛИНУ?

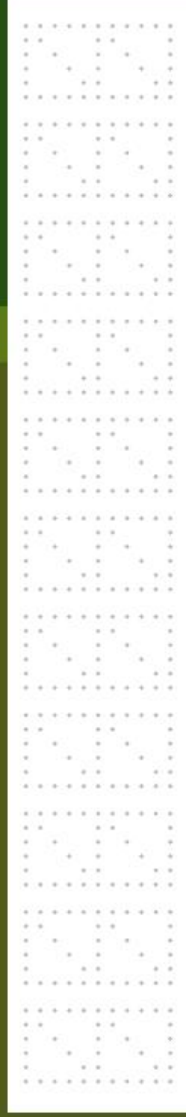

ІІІ БОБІВІІІ

**СТАТЬ ПРОФЕСІЙНИМ СОЛДАТОМ
НАЦІОНАЛЬНОЇ ГВАРДІЇ УКРАЇНИ!**

ЗПИТАНЬ ПРОХОДЖЕННЯ СЛУЖБИ ЗА КОНТРАКТОМ ЗВЕРТАЙТЕСЯ ЗА ТЕЛ.

ГЕНЕРАЛЬНА РЕПЕТИЦІЯ МАЙБУТНЬОГО

«Тяжко в навчанні – легко у бою» – ця приказка відома кожній людині у погонах. А надто актуальна вона нині, коли участь у реальних бойових діях є не абстрактним питанням, а цілком імовірною перспективою для кожного захисника України. Особлива увага наразі приділяється якості підготовки майбутніх випускників вищих військових навчальних закладів. Сьогодні веселе і безхмарне життя цих хлопців і дівчат затьмарити може хіба що погана оцінка чи перспектива бути позбавленими довгоочікуваного звільнення у місто. Завтра – боронь Боже! – їхні помилки і прорахунки коштуватимуть набагато дорожче...

Більшість курсантів розуміють відповідальність, яку накладає на них обрана професія і старанно засвоюють військову науку. Утім, чого кожний із них вартий як фахівець, дізнатися можна лише на практиці. Для цього в програмі навчання передбачено кілька військових стажувань. Цьогорічне випробування майбутніх офіцерів Національної гвардії розпочалося одразу ж після закінчення зимових свят і тривало цілий місяць.

Курсантів було розподілено до з'єднань та частин усіх оперативно-територіальних об'єднань Національної гвардії України. Вони проходили стажування на посадах, які відповідають їхнім майбутнім спеціальностям. Опікувалися майбутніми офіцерами куратори стажування від їхніх навчальних закладів та старші колеги, з якими вони познайомилися в місцях проходження практики.

Слід зазначити, що усюди курсантів зустрічали привітно, не обійшлося навіть без урочистостей. Курсантів відрекомендували особовому складу під час загальних шиквань, з напутніми словами до них зверталися командири військових колективів. Тож не буде перебільшенням сказати, що господарі на час стажування гостей охоче прийняли їх в бойові родини.

Курсанти ж сприйняли відрядження як непростий, але необхідний для професійного становлення іспит на зрілість.

– Нині я маю можливість отримати безцінний досвід роботи у військах. Сподіваюсь, що стажування допоможе визначити, над чим мені потрібно ще попрацювати, на що звернути увагу. Розумію, що нашому поколінню військових правоохоронців судилося служити в зовсім непростий час, але професію я обрала свідомо. Тож труднощів, які чекають попереду, не лякаюсь, – ділиться думками курсант гуманітарного факультету Національної академії НГУ Анастасія Орел на початку свого стажування у Слобожанській бригаді Нацгвардії.

До речі, дівчата-курсанти цього року відправилися на практику вперше. У Слобожанському з'єднанні їх виявилось 11 із 47 стажистів. Відповідно до своїх майбутніх спеціальностей, дівчата стажувалися на посадах фахівців зв'язку та офіцерів по роботі з особовим складом.

А ось багатьом хлопцям у військах бувати вже доводилося – і під час попередніх стажувань, і під час строкової або й контрактної служби. Курсант Володимир Пташківський, який також навчається на гума-

нітарному факультеті, зізнається, що такий досвід допомагає краще розуміти солдатів, їхні думки та потреби:

– Я стажуюсь на посаді заступника командира роти по роботі з особовим складом, відповідно, постійно контактую із бійцями, проводжу різні виховні заходи.

Чудово розумію, що вже зовсім скоро мені доведеться робити це вже офіцером, тому стараюсь, так би мовити, вжитися в роль. Чим більше попрацюю зараз, тим легше доведеться потім, – ділиться враженнями Володимир.

Роботу з особовим складом обрав своїм фахом і курсант Іван Пальошка. Юнак стажувався на посаді офіцера з організації дозвілля клубу харківського оперативного з'єднання НГУ. Йому вдалося зарекомендувати себе з найкращої сторони. Особливо запам'ятався бійцям вечір, коли стажисти підготували для них вікторину. Аби його одноліткам було дійсно цікаво, Іван та його товариші по навчанню просиділи не одну годину, готуючи завдання. Але результат вартував витрачених зусиль – учасники вікторини запалилися справжнім азартом і наперебій підіймали руки, намагаючись відповісти на запитання першими.

– Під час занять у затишній аудиторії мені здавалося, що налагодити роботу клубу частини нескладно. Та коли почав

ознайомлюватись з функціональними обов'язками начальника клубу, то зрозумів, що не все так просто, як здається, – ділиться враженнями Іван.

Декому із курсантів навпаки раніше здавалося, що реальна служба – справа не з легких. Та стажування все розставило на свої місця.

– Незабаром – мій випуск. Тож як, напевно, і в будь-кого, в мене виникав певний острах з приводу перших офіцерських кроків. Я часто думав про це і не знав – чи впораюся? Та на стажуванні своїми очима побачив, як все складатиметься. Набравшись трохи досвіду, я став більш рішучим і організованим. Зрозумів, що зможу відповідати за людей та за організацію служби, не розгублююся, коли доведеться приймати яке-небудь рішення – розмірковує майбутній командир взводу курсант Олександр Кузнецов.

Курсанти інженерно-технічного факультету Національної академії НГУ стажувалися на посадах начальників служб за фахом та командирів взводів з ремон-

ту автомобільної техніки. Разом зі своїми офіцерами-кураторами вони організували роботу з ремонту та підготовки техніки військових частин. Майбутні офіцери, що навчаються на факультеті економіки та менеджменту проходили стажування на посадах фахівців служб тилу. Так, курсант Кузьма Доросев стажувався на посаді начальника продовольчої служби однієї з частин НГУ. Юнак відповідав, зокрема, за точність закладки продуктів та якість приготування їжі для особового складу.

Про те, що зв'язок – нерв війська, годі й казати. Величезні обсяги важливої інформації, які проходять через вузол зв'язку вимагають зібраності, відмінного знання своєї справи та значної концентрації уваги. Курсанти-четвертокурсники Геннадій Бунін та В'ячеслав Осичняк для проходження практики відправилися на вузол зв'язку Південного територіального управління НГУ. Тут майбутні офіцери стажувалися на посадах начальників стаціонарного та мобільного центру зв'язку. Зі своїми

обов'язками вони впоралися, тож у майбутнє дивляться із оптимізмом.

Для хлопців, які одягнуть лейтенантські погони вже цього року, фінальне стажування стало чудовою можливістю познайомитися зі своїм майбутнім місцем служби. Таку перспективу курсанти сприйняли схвально.

– Я вважаю дуже доречним те, що військове стажування випускників проходить у тих частинах, куди їх планується розподілити для проходження подальшої служби, – говорить відмінник навчання сержант Вріндаван Ісламов. – Причому, це добре як для курсантів, так і для командирів частин, які зможуть скласти уявлення про своїх майбутніх підлеглих. Особисто для мене стажування – це можливість навчитися працювати з військовослужбовцями строкової служби та мобілізованими, вести службу документацією та правильно користуватися керівними документами. Я докладаю всіх зусиль, аби після випуску сумлінно викону-

вати покладені на мене завдання і з гордістю та честью служити Україні.

В середині лютого у військових колективах пройшли підсумки курсантського стажування. Куратори майбутніх лейтенантів та офіцери військових частин чесно вказали молодим колегам, над чим їм потрібно ще попрацювати. Найсумнініших стажистів було заохочено. Особливо відзначився старшина Олександр Іванов, який під час стажування у херсонській частині НГУ заступав на службу з охорони громадського наряду черговим військовим нарядом. Під час перевірки несення служби патрульними в Суворовському районі міста, старшина Іванов разом із черговим іншого військового наряду затримав особу, що перебувала в розшуку за крадіжку, скоєну в сусідньому Миколаєві.

**Майор Сергій ПРУТЯНИЙ,
капітан Євген АРЕНДАРЕНКО,
солдат Ольга ЧИКАНОВА**

ДОВІРЯЙ, АЛЕ ПЕРЕВІРЯЙ

СЄВЕРОДОНЕЦЬК

Уже більше року місто перебуває в статусі тимчасового адміністративного центру Луганської області, отже роботи у співробітників місцевих правоохоронних органів вистачає. Службу з охорони громадського порядку сєверодонецькій поліції допомагають нести бійці слов'янського полку Національної гвардії України. Причому, військовослужбовцям, виходячи із специфіки регіону, доводиться не тільки боротися із вуличною злочинністю, але й виявляти та затримувати осіб, які можуть бути пов'язані із діяльністю незаконних терористичних угруповань.

Так, нещодавно військовий наряд у складі бійців строкової служби молодшого сержанта Микити Співака, солдатів Богдана Бондарєва та Ростислава Брєхова передав поліції громадянина, який, цілком можливо, воював на боці незаконного збройного формування.

Чоловіка, який із появою військового наряду різко змінив маршрут руху, воїни помітили близько 00.30. Наздогнавши громадянина, гвардійці в першу чергу провели поверховий огляд, а потім попросили його показати документи. Із паспортом чоловіка було все гаразд, він був зареєстрований в Сєверодонецьку, тож бійцям не залишалося нічого, окрім як відпустити його, побажавши доброї ночі. Проте надто вже чоловіча нервував і метушився, тож старший наряду вирішив усе ж перевірити дану особу по базі даних міськвідділу поліції. Продиктувавши черговому паспортні дані затриманого, молодший сержант Співак почув у відповідь, що даний громадянин перебуває у розшуку як бойовик ЛНР. Затриманого було доставлено до Сєверодонецького відділу поліції для проведення подальших слідчих дій.

Капітан Анатолій ГРИШКО

НА СВОБОДУ – З ЧИСТОЮ СОВІСТЮ. ЧИ НІ?

ЛУГАНСЬКА ОБЛ.

Напередодні зимових свят військовослужбовці харківської оперативної бригади продовжували нести службу з організації контрольного-перепускного режиму та перевірки транспортних засобів на дорогах Луганщини. Однак по-новорічному піднесений настрій аж ніяк не позначився на якості несення служби. Всі воїни виявляли уважність, пильність та відповідальне ставлення до виконання своїх обов'язків.

Так, зранку 24 грудня на блокпосту, який знаходиться неподалік смт Тошківки, черговою зміною у складі сержанта Андрія Філоненка та молодшого сержанта Олександра Руденького було затримано громадянина, який не мав із собою жодних документів, окрім довідки про звільнення з місць не надто віддалених. Ось тільки колонія, де донедавна відбував покарання чоловік, розташована на території, захопленої терористами так званої ЛНР. За словами затриманого, він прямував додому, на Сумщину. Колишнього засудженого було передано співробітникам відділу поліції міста Гірського.

А через кілька годин того ж дня відзначитися на службі довелося старшому солдату Миколі Носку та солдату Сергію Гуляєву. Військовослужбовці охороняли міст у смт Новоайдар, коли побачили, що до них наближається чоловік у «камуфляжі». Перехожого зупинили для перевірки документів, однак посвідчення особи у нього із собою не виявилось. Чоловік сказав, що переїхав у сусіднє село Безгінове з Луганська, але він не зміг назвати дату свого прибуття, не

пам'ятав свою нинішню адресу проживання, і навіть не зміг відповісти, де взяв форму. Підозру гвардійців викликав той факт, що під час розмови з ними затриманий помітно нервував. Дивного приїжджого було передано співробітникам Новоайдарського відділу поліції, його подальшу долю вирішать компетентні органи.

Капітан Максим БАЙДА

СПРАВА НА МІЛЬЙОН

ДОНЕЦЬКА ОБЛ.

Під час несення служби на одному з блокпостів поблизу села Катеринівки військовослужбовці криворізької бригади НГУ лейтенант Іван Петренко та солдат Олександр Токарчук зупинили для перевірки мікроавтобус Mercedes Sprinter. Під час огляду автомобіля було встановлено, що водій перевозив велику партію одягу. Дозволу на перевезення вантажу в зоні проведення АТО у нього не було,

тож гвардійцям довелося затримати чоловіка і передати його співробітникам Національної поліції. Слідчі встановили, що товару в мікроавтобусі було на суму понад 1 млн. гривень.

Грамотні та рішучі особового складу блокпоста відзначені командуванням об'єднаного угруповання НГУ при штабі АТО.

Підполковник Сергій УСЕНКО

НОВОРІЧНІ «ПОДАРУНКИ» ПЕРЕХОПИЛИ ПИЛЬНІ КІНОЛОГИ

ОДЕСА Свого часу військове містечко місцевої конвойної частини внутрішніх військ було побудовано поруч із слідчим ізолятором та виправною установою – буквально паркан до паркану. Це було обумовлено службово-бойовими завданнями з охорони зовнішнього периметру пенітенціарних установ, що їх понад півстоліття тому виконували воїни ВВ. З тих пір багато води утекло. Змінилася відомча приналежність військового містечка, завдання з охорони місць не надто віддалених давно підпорядковане іншому відомству. Але залишилося територіальне сусідство об'єктів. Живі в серцях нинішніх військових правоохоронців і кращі бойові традиції попередників – пильність та нетерпимість до будь-яких порушень закону і порядку.

...У ніч з 29 на 30 грудня 2015 року на території розплідника службових собак окремого конвойного батальйону НГУ чергували старший інструктор кінологічної групи сержант-контрактник Олексій Време та солдат строкової служби Андрій Загарулько. Близько першої години ночі бійці помітили, що собаки поводяться знервовано. Визирнувши надвір, гвардійці помітили за воротами неподалік розплідника якийсь рух. Там знаходиться пустир, який, у свою чергу сусідить із парканами автотранспортного підприємства і виправної установи. Звідти якісь люди кидали за паркан «зони» пакунки. Миттєво зорієнтувавшись, гвардійці перестрибули на пустир і затримали невідомих на «гарячому». Оперативно викликали чергового по частині і наряд патрульної поліції, який подякував хлопцям за роботу і відвіз правопорушників у райвідділ.

А близько п'ятої ранку ситуація повторилася із абсолютною точністю! Заметушилися собаки, Олексій з Андрієм

вибігли з приміщення і знову помітили на пустирі невідомих із «новорічними гостинцями» для засуджених! Затримали й цих. А здивовані патрульні лише мовчки потиснули гвардійцями руки. І було від чого здивуватися – як виявилося, тієї ночі сержант Време та солдат Загарулько запобігли постачанню у пенітенціарний заклад 260 г марихуани, 70 г гашишу, 10 г героїну і 35 пляшок спиртних напоїв (15 – об'ємом 0.5 л і 20 – об'ємом 1.5 л).

Професіоналізм воїнів-кінологів було відзначено командуванням Національної гвардії. Нині їхні однострої прикрашають нагрудні знаки «За доблесну службу».

*Підполковник Валерія АГБАЛОВА,
фото капітана Євгена АРЕНДАРЕНКА*

ГРАБІЖНИКА ЗАТРИМАЛИ ПО ГАРЯЧИХ СЛІДАХ

ХЕРСОН Військовий наряд на автомобілі по гарячих слідах затримав чоловіка, який вчинив пограбування магазину одягу.

Інформацію про злочин старший наряд прапорщик Олексій Радіонов отримав по радіостанції. Вказаний в оперативному повідомленні магазин знаходився неподалік від маршруту патрулювання, тож гвардійці одразу ж прийняли виклик і першими прибули на місце події.

У магазині на правоохоронців чекала жінка-продавець. Вона розповіла прапорщику Радіонову та його підлеглим, солдатам Віталію Журавському та Олександрю Бахіру, що злочинця вона бачила двічі. Спершу чоловік зайшов до магазину вранці, розглядав одяг. Вдруге він прийшов перед закриттям і поводився вже не так чемно. Вихопивши у жінки мобільний телефон, він став вимагати відкрити касу. Продавець спробувала втекти через запасний вихід, але грабіжник її наздогнав, повалив на підлогу і кілька разів ударив. Після цього злочинець наказав своїй жертві не вставати і покинув приміщення. Невідомого, який похалцем вибіг із магазину, бачили кілька свідків. Вони й допомогли гвардійцям встановити прикмети й імовірний напрямок руху грабіжника.

Гвардійці вирушили на пошуки і незабаром помітили громадянина, прикмети якого співпадали із описанням злочинця. Підозрюваний був затриманий та доставлений до міського відділу Національної поліції. Там потерпіла впізнала свого кривдника, а під час проведення огляду ре-

чей затриманого, у нього було виявлено мобільний телефон жінки.

За даним фактом розпочато кримінальне провадження за статтею 186 Кримінального кодексу України «Грабіж». Пильність та професіоналізм особового складу наряду відзначено міською владою. Прапорщику Радіонову було вручено Почесну грамоту, а солдатам Журавському та Бахіру – Грамоту херсонського міського голови.

Капітан Євген АРЕНДАРЕНКО

ОПИНИЛИСЯ ПОРУЧ У ПОТРІБНУ МИТЬ

Військові медики Національної гвардії України надали першу медичну допомогу бійцям ЗСУ, що підірвалися на «розтяжці» в зоні АТО 2 лютого.

Виїзна бригада медичної роти Північного територіального управління НГУ у складі старшого ординатора капітана медичної служби Василя Яковенка, солдатів Оксани Шахрай та Антона Гатілова здійснювала плановий об'їзд взводних опорних пунктів. Проїжджаючи між селами Врубівкою та Спірним, якраз на кордоні Донецької і Луганської областей, медики побачили скупчення людей у військовій формі. Виявилося, що зовсім нещодавно тут сталося лихо – п'ятеро бійців не помітили «розтяжку»...

Капітан Яковенко негайно провів огляд поранених і став надавати необхідну медичну допомогу. На жаль, в результаті несумісних із життям поранень, один з бійців заги-

нув на місці, ще двоє зазнали серйозних ушкоджень. Їх медикам-гвардійцям урятувати вдалося. Незабаром на місці трагедії приземлився гелікоптер й поранених евакуювали до військового госпітала міста Сватова.

– Дякувати Богові, що ми опинилися поруч, адже в подібних випадках вкрай необхідна оперативність, важлива кожна хвилина. Також дуже добре, що для евакуації поранених до кваліфікованого медичного закладу залучили гелікоптер, – прокоментував ситуацію капітан медичної служби Василь Яковенко.

Офіцер також відзначив високу фаховість представників ЗСУ, які надавали першу долікарську допомогу своїм пораненим побратимам.

Лейтенант Олег ВОЙЦЕХОВСЬКИЙ

НЕ ПРОЛИВ КРОВ НА ПЕРЕДОВІЙ? – ПОДІЛИСЯ ЗІ СПІВВІТЧИЗНИКАМИ!

На початку року в бойове відрядження до зони проведення АТО вже вкотре відправилися військовослужбовці частин Центрального оперативно-територіального об'єднання НГУ. Наразі тут панує затишся, тож окрім виконання завдань служби бійці мають час і на цілком мирні справи. Наприклад, присвятити день благодійній справі – здачі крові для потреб місцевих закладів охорони здоров'я.

Такого напливу донорів-добровольців Маріупольська міська станція переливання крові не бачила давно. Звісно, коли це рік тому на Донеччині тривало гостре збройне протистояння, чимало свідомих громадян приходили здавати кров для поранених захисників України. Проте поволі ентузіазм населення сходить нанівець, а кров потрібна не тільки під час війни.

Тож військовослужбовці Національної гвардії, переважно, призвані за мобілізацією, зважилися на добру справу. До речі, ідея акції належала командирові об'єднаного угруповання НГУ при штабі АТО в секторі «М» полковнику Олександрю Голякову. Він і очолив свій зведений «загін добротності», який налічував понад 100 військовослужбовців.

– Те, що нині наші воїни не проливають кров на Донбасі – велике щастя. Тож чому б не поділитися нею із тими, хто цього потребує? До того ж, є така гіпотеза, що кров це не просто біологічна рідина, а носій інформації про того, кому вона належить. Якщо це так, то мужність, звитяга та патріотизм військових правоохоронців увільються у вени реципієнтів і допоможуть їм скоріше одужати, – впевнений полковник Голяков.

Разом із батьком кров здавав і старший лейтенант Леонід Голяков, офіцер криворізького з'єднання НГУ.

Були серед донорів і жінки-військовослужбовці. Санінструктор одного з підрозділів полтавської частини Нацгвардії Оксана Литвинова як медик чудово розуміє значимість такої акції. Телеграфіст вузла зв'язку Центрального територіального управління старший солдат Тетяна Суровенкова також охоче приєдналася до товаришів по службі:

– Кров потрібна завжди. Щодня людям роблять операції, стаються аварії та інші нещасні випадки. Без донорської крові не можуть вижити онкохворі, серед яких, на жаль, є і діти. Тож якщо я можу принести комусь реальну користь, то чому б це не зробити!

Такої ж думки дотримується й старший лейтенант Ігор Анісімов:

– Донбас – наша земля, тут живуть наші люди. Місцеве населення чим може підтримує військовослужбовців, тож наш обов'язок – допомагати йому у відповідь.

Старшина РМТЗ криворізької бригади НГУ старший прапорщик Максим Вітренко має рідкісну, четверту негативну групу крові. Він є донором зі стажем і радий, що до благодійної справи долучилися й інші гвардійці.

Загалом протягом двох днів на станції переливання крові побували понад 100 гвардійців, які безоплатно здали близько тридцяти літрів крові. Тож маріупольський банк крові істотно поповнився. Проте було б чудово зробити цю акцію традиційною, щоби й гвардійці, які прибудуть їм на зміну, наслідували їхній приклад. Тоді можна буде з гордістю заявити, що військовослужбовці НГУ рятують життя співгромадян не тільки на передовій.

Капітан Олександр ОЛЕФІР, фото автора

ГВАРДІЙЦІ СЛОВ'ЯНСЬКА ПІДТРИМАЛИ БАГАТОДІТНУ РОДИНУ

Міцні дружні стосунки зв'язують колектив дислокованого у Слов'янську полку НГУ з учнями та педагогами міської загальноосвітньої школи № 20.

Військовослужбовців тут зустрічають як дорогих гостей, запрошують на урочистості, і завжди розраховують на їхню допомогу. Коли директор школи Антоніна Плякідкіна розповіла гвардійцям про тяжке матеріальне становище учнів, що виховуються в одній багатодітній родині, вони вирішили чимось допомогти їм. Сім'я до сих пір не може оговтатися після бойових

дій – осколки пошкодили дах їхньої оселі, а ще внаслідок обстрілу обвалилася стіна будинку. Привести хатину до ладу нема кому, дорослих чоловіків в цій родині немає – мама Марина Рицарева виховує шістьох дітей, двоє з яких інваліди, самотужки.

Дізнавшись, що сім'ї нічим опалювати домівку, гвардійці нарубили дров і привезли їх до оселі. Марина розчулено подякувала військовим, адже не чекала такої приємної несподіванки і зазначила, що тепер палива їм вистачить надовго. Її дітям дісталися солодощі, книжки та шкільне приладдя, а наймолодшим – ще й іграшки від київської волонтерської організації «Коло медіа».

Зазначимо, що цей позитивний приклад – далеко не перший. Так, бійці батальйону НГУ ім. Героя України генерала С. Кульчицького під час свого перебування в зоні АТО дізналися про поневіряння багатодітної родини Новохацьких з Луганщини. Порадившись між собою, військовослужбовці вирішили зібрати кошти, аби придбати для

селян корову. Так і зробили, і одного чудового дня перед Новим роком привели на подвір'я Новохацьких годувальницю.

Що й казати – такі вчинки військовослужбовців свідчать, що захисники України не лише мужні та сміливі, але й благородні люди, які ніколи не залишать ближнього у біді.

Капітан Анатолій ГРИШКО,
фото автора

ВРЯТУВАЛИ МИКОЛАЇВЦІВ ЗІ СНІГОВОГО ПОЛОНУ

Січень у цьому році видався небувало сніжним. Надто для південного Миколаєва, де інколи трапляються зими, коли не випадає ані сніжинки. Кілька днів місто і десятки населених пунктів в області були майже паралізовані через негоду. Активну участь у боротьбі із заметами взяли військовослужбовці місцевого полку Національної гвардії України. Їхніми зусиллями вдалося не просто забезпечити проїзд транспорту в місті та області, але й виконати набагато важливіші завдання.

Так, близько 21.00 19 січня до чергового по частині надійшла інформація, що у блокованому негодую селі Шурино, що у Миколаївському районі області, негайної госпіталізації потребує хвора дитина. Прохання допомоги в розчищенні шляху надійшло від міської влади, до якої, в свою чергу, звернувся батько 3-річної дівчинки.

Спершу від частини було відряджено старшого солдата Андрія Бурлаченка, який виїхав до села на військовому КРАЗі. Та виявилось, що одному йому не впоратися. Висота снігу подекуди сягала понад півтора метра, тож до роботи підключився екскаваторник, призваний під час часткової мобілізації солдат Сергій Москаленко. Вісім годин тривало розчищення дороги до Шурино, аж поки військові правоохоронці разом із батьком

дитини нарешті потрапили до села. Вранці 20 січня дитину вже було доставлено до одного із лікувальних закладів міста.

Допомогли гвардійці в боротьбі зі стихією й самому місту, а також, Новоодеському району Миколаївщини. Зокрема, військові розчистили дорогу до села Сухий Єланець та забезпечили підвезення хліба його жителям.

Старший солдат Андрій ГРИНГАУЗ,
фото автора

«ПЛАСТ»: 100 РОКІВ ВІРНОСТІ БОГОВІ Й УКРАЇНІ

Про існування Національної скаутської організації України «Пласт» чув, мабуть, кожний. Хлопці і дівчата в оригінальних і упізнаваних одностроях часто бувають присутні на офіційних заходах за участю перших осіб держави. Їх охоче фотографують репортери, вони пропагують здоровий спосіб життя та влаштовують благодійні вечори.

Ось, напевно, і все, що знає про «Пласт» пересічний українець. Виходячи з того, що в «Пласті» здійснюється військово-патриотичне виховання молоді, ми вирішили розповісти про нього докладніше, запросивши до розмови прес-секретаря організації Олега Вдов'яка, до речі, майбутнього офіцера-зв'язківця.

– **Олеже, яким був ваш власний шлях до «Пласта»?**

– Я родом з Львівщини, з міста Самбора. Після 9 класу вступив до Мукачівського ліцею з посиленою військово-фізичною підготовкою, а згодом – до столичного Національного авіаційного університету. Після його закінчення продовжив навчання у Військовому інституті телекомунікацій та інформатизації, де навчаюсь і понині. Саме в Києві я вступив у «Пласт» у 2012 році. Друзі дивуються, що я долучився до організації вже дорослим, але до «Пласта» приєднатися ніколи не пізно.

– **Це був осередок при вашому навчальному закладі?**

– Немає осередків, які діють при навчальних чи інших закладах. Ми гуртуємось за територіальною ознакою. У місті або селі може діяти одна чи кілька груп, де пластуни об'єднуються за віком чи за уподобаннями. Найменша така група може налічувати 5–10 пластунів, найбільша – понад 100. Маленькі групи називаються роями або гуртками. Кілька роїв об'єднуються у гніздо, а кілька гуртків – у пластовий курінь.

– **Що означає сама назва «Пласт»? Це відсилка до Козацької доби?**

– Саме так, пластунами колись називали козаків-розвідників. Пластувати, тобто повзати по-пластунськи. Виходячи з того, що пласт – саме Національна скаутська організація України, тут дуже шанують історію нашого народу, його звичаї, але разом із тим вчать мужності і витривалості. Приклад наших предків надихає нас.

– **Ви зазначили, що у «Пласті» можна вступити в будь-якому віці. Чим займаються скаути шкільного віку більш-менш зрозуміло – ходять у походи, навчаються основам виживання у лісі чи в горах тощо. А ось чим скаутинг приваблює дорослих?**

– Дійсно, існує стереотип, що «Пласт» – це суто дитяча організація, де практикують активний відпочинок на природі. Але насправді наша діяльність набагато ширша. Звісно, ми любимо наметове життя, щороку в різних областях України працюють десятки дитячих, юнацьких і дорослих пластових таборів. Причому,

зовсім не обов'язково туристичних. Це можуть бути спортивні, мовні, воєнізовані, фольклорні, мистецькі, літературні, історичні – словом, які завгодно табори.

Утім, не таборами єдиними живуть скаути. Наша посвякденна діяльність не менш цікава. Молодші члени організації (це Пташата, дітки віком від 2 до 5 років і Новаки, яким від 6 до 11 років) вивчають історію України, народні звичаї і традиції, граються разом, навчаються різним умінням.

Юнаки, тобто, хлопці та дівчата віком 12–17 років, розвиваються фізично, інтелектуально, соціально та духовно, навчаються основам самоврядування, лідерству, організації та веденню якої-небудь суспільно-корисної діяльності. Наприклад, у різних містах України та зарубіжжя пластуни щорічно проводять акцію «Різдвяна свічка». У Києві цьогоріч відбувся досить-таки масштабний благодійний захід, він проходив у столичному Мистецькому Арсеналі за сприяння Адміністрації Президента України. А головним організатором виступила 18-річна дівчина.

Старші пластуни – вікова група від 18 до 35 років. Це активна молодь, яка працює в «Пласті» на волонтерських засадах, виконуючи виховні, інструкторські, адміністративні та інші обов'язки. Якщо ви зайнята людина і не можете приділити такій роботі багато часу, проте хочете проводити своє дозвілля цікаво і корисно, знайти нових друзів та однодумців, можете просто приєднатися для одного із дорослих куренів, які по суті є групами за інтересами – спортивними, військово-історичними тощо.

Ну а ті пластуни, яким уже виповнилося 35 років, називаються Сеньйорами. Вони виконують ті ж обов'язки, що й Старші пластуни.

– **Дуже цікаво! Тож, виявляється, ви маєте дуже чітку організацію, як справжні військові?**

– Звичайно! Кожний пластовий гурток це, кажучи військовою мовою – відділення із своїм командиром, старшим пластуном-виховником. Протягом року раз на тиждень відбуваються зібрання

іуртка, ми називаємо їх сходинами. Заняття відбуваються згідно узагальненої програми, а влітку пластуни виїжджають у табір. Також юним пластунам потрібно час від часу складати проби – це перевірка пластунських умінь (скажімо, кожний скаут має вміти надати першу допомогу пораненому чи постраждалому), за це вручаються певні відзнаки.

– І статут у вас є на кшталт армійського?

– Документ, що регламентує організацію «Пласта», затверджує форму одягу, нагороди та відзнаки, правила поведінки пластунів, називається Правильником. Хоча, якщо сформулювати коротко, є три головні обов'язки пластуна: бути вірним Богові й Україні; допомагати іншим; жити за Пластовим законом і слухатись пластового проводу. «Пласт» не ставить на меті виховувати особистість самими заборонами чи покараннями. Головне – допомогти молодій людині вирости відповідальною, свідомою, врівноваженою, товариською, щоб вона уміла подбати про себе і про оточуючих.

– Бачу, пластуни використовують чимало цікавих слів, які нині вже вийшли з ужитку – правильник, улад, обручик, штуци, новаки, курінь, чота, проби...

– Дійсно, «Пласт» було засновано 1911 року на Галичині, як одну із організацій світового скаутського руху, який тоді набував популярності і поступово поширювався світом. Одним із ентузіастів скаутського руху в Україні виступив син знаменитого письменника Івана Франка, Петро – педагог, науковець, військовий льотчик, офіцер Української Галицької армії. Відповідно, велика кількість назв і термінів залишилася з тих далеких часів. Утім, ніхто не поспішає їх змінювати, адже наша історія – це наша гордість.

– Невже «Пласт» встиг відзначити 100-річний ювілей?

– Так, було доволі масштабне святкування, яке об'єднало пластунів не лише з усієї України, але й з інших країн, де діють осередки нашої організації – Австралії, Аргентини, Великобританії, Польщі, Канади, Німеччини, США.

– А як же ваших побратимів занесло так далеко?

– В першій половині минулого століття тисячі українців були змушені покинути свою Батьківщину, та в своїх нових домівках вони не забували рідної мови, традицій та звичаїв і так само ви-

ховували дітей та онуків. Тому незважаючи на те, що в цих країнах уже існували свої скаутські організації, українці стали засновувати там і осередки «Пласта». Причому, їхній устрій і однострої, що носять пластуни, ідентичні до українських.

– Але діяльність «Пласта», напевно, перервалася із приєднанням Західної України до УРСР?

– «Пласт» завжди був і лишається поза політикою, але в повоєнний час, звичайно, він не міг існувати відкрито в радянській Україні. Проте осередки «Пласта» існували у підпіллі на Західній Україні.

– Паралельно із жовтентами та піонерами?

– Така вже в нас історія, сповнена пригод і випробувань. Але те, що цей вогник, все ж таки, не згас, дало наприкінці 1980-х потужний стимул до відродження «Пласта».

– Скільки членів налічує організація зараз?

– В Україні наразі близько 7 тисяч пластунів різного віку, якщо ж урахувати світовий пластовий рух, то всього вийде близько 10 тисяч.

– Осередки діють в кожному обласному центрі?

– Звичайно. В усіх обласних центрах, а ще в десятках міст і містечок. Причому, на територіях, прилеглих до зони АТО пластове життя теж доволі активне. Наприклад, осередки «Пласта» активно розвиваються у Слов'янську та Краматорську.

– Чи підтримує «Пласт» стосунки з іншими скаутськими організаціями?

– Авжеж. Щороку відбуваються зустрічі зі скаутами з інших країн. Наші пластуни відвідують зарубіжні країни на запрошення тамтешніх колег, так само і вони приїжджають до нас. Регулярно українці беруть участь й у міжнародних джемборі – так називаються злети скаутів зі всього світу для ділових зустрічей, ігор та відпочинку.

– Не можу не спитати про джерела фінансування «Пласта». Якщо це некомерційна громадська організація, то у вас, напевно, мають бути спонсори?

– Щодо фінансів, то дійсно, благодійники роблять багато. Проте останні роки «Пласт» відчуває і підтримку з боку держави. Ми подаємо на розгляд місцевих органів виконавчої влади різні проекти, відповідно нам можуть виділяти кошти на конкретні цілі. Так, минулого року роботу половини пластових таборів – маю на увазі проживання учас-

ників і транспортні видатки – було забезпечено за рахунок бюджету. Крім того, кожний пластун щомісячно сплачує членські внески.

– Можете назвати суму такого внеску?

– В кожному регіоні сума різна. В Києві, наприклад – близько 50 гривень на місяць.

– Смішні гроші, якщо порівнювати зі спортивною секцією чи школою танців. Це сума, яку сплачують батьки юного скаута чи вона розрахована на дорослого пластуна?

– Насправді, все залежить від того, яку роботу виконує людина. Якщо це старший пластун, який займається вихованням молодших або проводить інструкторські заняття у таборах, він сплачує меншу суму. В середньому близько тисячі гривень минулого літа коштувала участь у двотижневому таборі. Якусь суму, звичайно, доведеться витратити на однострій – у Львові є крамничка, де можна замовити все необхідне. Шорти (або спідничка) і сорочка коштують 400, беретка – 80, хустка на шию – 24 гривні. Взуття у кожного своє, які-небудь темні черевики. Ось, власне, і всі витрати.

– А що потрібно, аби записати в «Пласт» дитину?

– Зв'язатися з місцевим осередком «Пласта» – усі контакти вказано на нашому порталі <http://www.plast.org.ua/join> – та скласти заяву від імені батьків чи опікунів дитини.

– А може таке бути, що в населеному пункті немає осередку, а дитині хочеться стати скаутом?

– Тоді є лише один дієвий вихід, заснувати його самим! Так, власне, і створювалися багато пластунських осередків. Спочатку це були просто гуртки для дитини виховника та її друзів, а потім ця затія переросла у щось більше і краще. Справді, якщо ви доросла й творча людина, і відчуваєте, що могли б займатися із дітьми чимось корисним, що пригодиться їм у житті, впроваджувати інші соціальні проекти, «Пласт» може допомогти реалізувати ваші здібності. Щоправда, організації потрібні не лише виховники, але й люди будь-яких професій – медики, юристи, військові, фахівці, що можуть вести господарчу діяльність тощо.

– Чи не могли б ви розповісти докладніше про військовий напрямок у пластуванні?

– Залюбки. Військовому напрямку в «Пласті» приділяється значна увага, адже історія організації тісно пов'язана із визвольними змаганнями українського народу. Сотні вояків Української Галицької армії та Української повстанської армії були вихованцями «Пласта». Нинішні пластуни активно вивчають військову історію України, проходять різні військові вишколи – займаються фізичною підготовкою, навчаються стрільбі, військовій топографії, тактичній медицині, навіть льотній та морській справі. Вже 18 років поспіль влітку працює воєнізований табір «Леґіон», де хлопці можуть відчути себе справжніми захисниками Вітчизни.

– А військові частини пластуни відвідують?

– Якщо є така змога, то звичайно.

– Чи є ваші вихованці серед захисників України в зоні АТО?

– Можу сказати, що зараз весь «Пласт» воює. Найменші плетуть маскувальні сітки, старші збирають і відвозять на фронт посилення, влаштовують благодійні заходи для

допомоги солдатам, відвідують поранених у шпиталях, сприяють фізичній і психологічній реабілітації бійців, що повернулися додому. Понад 150 пластунів – на передовій, зокрема і в лавах Національної гвардії. Найбільше їх, звісно, у колишніх добровольчих підрозділах – батальйоні ім. Героя України генерала С. Кульчицького, «Круку», «Азові». Багато пластунів нагороджені бойовими відзнаками за мужність, виявлену під час виконання бойових завдань.

Четверо Героїв-пластунів загинули під час бойових дій на Сході України. Першим був доброволець батальйону «Донбас» Марко Паславський – людина дуже цікавої долі, він народився в США, закінчив Військову академію в Вест-Пойнті, дослужився до майора, потім звільнився, переїхав в Україну, став на її захист звичайним солдатом і загинув під Іловайськом у серпні 2014 року, похований на Аскольдовій могилі. Віктор Гурняк з Тернополя, боєць «Айдара» в цивільному житті був волонтером і журналістом, зокрема редагував пластовий часопис «Цвіт України», також був виховником юнацького гуртка «Пласта». Євген Подолячук з Черкащини був кадровим офіцером, він закінчив Академію Сухопутних військ. Євгенові було лише 23, коли він загинув, обороняючи Донецький аеропорт, посмертно йому присвоєно звання капітана. Микола Гордійчук з Кам'янця-Подільського служив у батальйоні патрульної служби міліції особливого призначення «Гарпун», він був дуже талановитою людиною – артистом, співаком. Але творчість поєднував із захопленням військовою справою, тож коли почалася війна, не вагаючись, пішов захищати Україну.

– Чи можете розказати про відомих українців, чий приклад надихає мільйони людей, проте мало хто знає, що їхні біографії пов'язані з «Пластом»?

– Найвідоміші пластуни в історії, напевно, Степан Бандера та Роман Шухевич. Із наших сучасників – Любомир Романків, людина, дякуючи якій ми зараз можемо користуватися ноутбуком. Це провідний науковець комп'ютерної корпорації IBM, винахідник магнітних головок для записування та зчитування інформації на жорстких дисках комп'ютерів.

Американка українського походження астронавт Гайдемарі Стефанишин-Пайпер. Відомий канадський економіст і громадський діяч Богдан Гаврилишин. Історик Орест Субтельний. Голівудська актриса Віра Фарміга. Президент Українського католицького університету Борис Гудзяк і колишній президент УГКЦ Любомир Гузар... Словом, багато визначних постатей. Гадаю, в тому, що вони досягли у житті так багато, є заслуга й пластового виховання.

– Впевнена, що й нині десь в осередках «Пласта» підросвають маленькі українці, які незабаром стануть гордістю нашої країни. Дякую за цікаву та змістовну розповідь. Успіхів вам і процвітання!

– Дякую!

*Бесіду вела підполковник Валерія АГБАЛОВА
фото Артема ЖУКОВА, Петра ЗАДОРЖНОГО,
Тараса ЩЕПАНЯКА*

СИН ПОЛЕГЛОГО ГЕРОЯ УКРАЇНИ СТАВ СИНОМ ПОЛКУ, В ЯКОМУ СЛУЖИВ БАТЬКО

Олексій Завада, семикласник запорізької школи №88 став справжнім сином полку оперативного призначення, де служив його батько, лейтенант Національної гвардії Богдан Завада.

Богдан Завада загинув у нерівному бою із сепаратистами біля населеного пункту Маринівка Донецької області 16 липня 2014 року. Посмертно йому було присвоєне звання Героя України. Лейтенант Завада навечно зарахований до списків військової частини. На вечірній перевірці в автомобільній роті, якою командував офіцер, його ім'я завжди звучить першим.

Дружина та син Героя України перебувають під постійною опікою його однополчан. Спецназівці допомагають осиротілій родині у вирішенні побутових проблем, підтримують морально.

До відродження, яке виявилось для Богдана останнім, Олексій разом з батьком часто бував у військовому містечку, захоплено оглядав техніку. Хлопець дуже тяжко переніс звістку про загибель батька, і досі помітно, як він за ним сумує. Утім, не так давно він став проситися в мами поїхати в татову частину. Дізнавшись про це, командування полку вирішило надати хлопцеві таку можливість. Так і народилася ідея, що Олексій пробуде кілька днів у частині, де служив його батько.

У лютому, коли в школах оголосили карантин, військовослужбовці запросили Олек-

сія Заваду пожити пліч-о-пліч із солдатами. Хлопець із ентузіазмом погодився. П'ять днів 13-річний школяр жив за військовим розкладом: ночував у казармі, просинався за командою: «Підйом!», біг на шиккування, потім снідав у їдальні, йшов на заняття, і так до відбою. Якось навіть пробув цілий день із бійцями на полігоні. «Новобранцем» бойові побратими Богдана Завади задоволені:

– Олексію визначили ліжко й місце за столом у їдальні, видали натільну білизну. Хлопець всі ці дні сумлінно виконував обов'язки солдата Нацгвардії, показав себе справжнім бійцем, – розповідає заступник командира частини по роботі з особовим складом підполковник Ярослав Калашник.

За словами Олексія, йому дуже сподобалось солдатське життя, і коли виросте він бажає служити тут, в цій частині. Як і батько, хлопець хоче бути офіцером. А розпочати професійну кар'єру збирається в Юридичному ліцеї Національної академії внутрішніх справ України.

Капітан Петро ФЕСУН, фото автора

МАЙБУТНІ АБІТУРІЄНТИ ЗАВІТАЛИ ДО АКАДЕМІЇ

Немає нічого кращого за рекламу, яка надає змогу на власні очі оцінити переваги товару. Саме так вирішили в Національній академії Національної гвардії України і щоб «показати товар обличчям», провели для майбутніх абітурієнтів День відкритих дверей.

Того дня навчальний заклад відвідали понад 500 старшокласників, серед яких були не лише учні харківських шкіл, але й вихованці сумського Державного ліцею-інтернату з посиленою військово-фізичною підготовкою «Кадетський корпус ім. І.Г. Харитоненка». Замислитися про майбутню офіцерську кар'єру запропонували і 45 воїнам-строковикам дислокованого в Харкові Слобожанського з'єднання НГУ.

Гостей привітали показовим виступом оркестру Академії на плацу навчального закладу. Далі їм запропонували оглянути виставку сучасної і раритетної техніки, зброї та форми одягу військовослужбовців НГУ. Також потенційних абітурієнтів ознайомили з умовами побуту та навчання курсантів і студентів НАНГУ. Вони оглянули аудиторії, обладнані новітніми інтерактивними засобами навчання, їдальню, спальні приміщення, тренажерний та вогневий комплекси. Останній запам'ятався хлопцям і дівчатам чи не найбільше, адже їм дозволили повправлятися у влучності під час стрільби в мультимедійному тирі.

– Коли я дізнався, що наш клас їде на цю екскурсію, то все намагався уявити, як виглядає навчання в Академії Національної гвардії. З побаченого я зробив висновок, що тут створені усі умови для підготовки справжніх спеціалістів, – розповів про свої враження один із гостей, харківський старшокласник Олександр.

– Одразу відчувається, що Академія постійно розвивається і запроваджує новітні технології в навчальному процесі. А ще я був приємно вражений тим, що тут проходять підготовку і дівчата, – поділився своїми думками старший віце-сержант Владислав Шандиба з сумського військового ліцею. – Я навчаюся у випускному класі, мрію стати офіцером, тож мені вже час визначитися, у який військовий вуз вступати. Гадаю, що після сьогоднішнього візиту до Національної академії Національної гвардії для мене це питання закрите. Мені тут дуже сподобалося, тож якщо зможу вступити випробування, навчатимусь саме тут.

Старший лейтенант Денис ЛЕНЕЦЬ, фото автора

У ДЕНЬ ЧАСТИНИ НЕ ЗАБУЛИ ПРО ЇЇ ПЕРШОГО КОМАНДИРА

У січні військовий колектив мариупольського полку Національної гвардії України відзначив 26-ту річницю з дня створення частини. Здається, частина доволі молода, однак «біографія» в неї доволі насичена – реформувань та переформувань на її віку вистачає.

Створено її було 1990 року як спеціальний моторизований батальйон міліції. Місто тоді ще називалося Ждановим. Військове формування, до складу якого входила частина – Внутрішні військами МВС СРСР по Українській РСР і Молдавській РСР. Очолив її підполковник Павло Тінько.

– То були важкі часи, розпадалася стара і народжувалася нова держава. Зараз частині теж нелегко, сьогодні інші проблеми та випробування, але я переконаний: бійці гідно пройдуть через це все, – каже Павло Іванович.

Перший командир недовго очолював батальйон – у вересні 1991 року частина увійшла до складу ВВ МВС України, а вже через рік її було передано «першій» Національній гвардії. 1995 року батальйон повернувся до військ правопорядку. Нині ж він знову – гвардійський. Та попри всі організаційно-штатні зміни тут пам'ятають усіх, хто доклав зусиль для розвитку та процвітання частини.

Павло Тінько і досі проживає в Маріуполі, а це означає, що його наступники постійно підтримують контакт із ветераном. 28 років свого життя Павло Іванович присвятив військовій службі. Розпочалася вона 1963 року зі строкової служби в одній із частин Внутрішніх військ. Згодом Павло Тінько закінчив Орджонікідзевське вище військове командне Червонопрапорне училище МВС СРСР. Для подальшого проходження служби лейтенант Тінько був

розподілений до частини ВВ, дислокованої у Казані. Йшли роки, змінювалися гарнізони, військові частини і міста, аж поки вже на пенсії він не осів на Донеччині.

Відсвяткувавши День частини, заступник командира полку по роботі з особовим складом підполковник Сергій Магдій завітав у гості до першого командира, привітав ветерана зі святом та подякував за його ратну працю.

Павло Іванович, у свою чергу, висловив упевненість, що рідний полк з честью виконуватиме поставлені перед ним завдання, а військовослужбовцям побажав здоров'я, сімейної злагоди і якнайскорішого настання миру у нашій країні.

*Підполковник Дмитро ОБРАЗЦОВ,
фото молодшого лейтенанта Марини МАКАРОВОЇ*

НИЗЬКИЙ УКЛІН ВАМ, ВІРО ІВАНІВНО!

Представники Одеської міжрегіональної секції Асоціації ветеранів внутрішніх військ і Національної гвардії України та військовослужбовці окремого батальйону НГУ побували в гостях у 93-річної Віри Іванівни Гашенко, ветерана Другої світової війни.

Святий обов'язок людей у погонах – виявляти особливу турботу про учасників війни. Шанують ветеранів і у місті-герої Одесі. Однополчани не забувають привітати їх у дні народження та інші свята, підтримують матеріально, а часом і просто навідують стареньких. Цього разу до Віри Іванівни завітали підполковник у відставці Василь Федоров, капітан Ігор Галкін і солдат Олександр Мірошниченко.

Гості передали Вірі Іванівні відзнаку Президента України – медаль «70 років визволення України від фашистських загарбників» і символічний «бойовий» пайок. Нагорода вже кілька місяців чекала на вручення, але через тривалу хворобу фронтовички цей радісний момент дещо затримався. Від усього колективу військової частини гвардійці побажали ветерану війни здоров'я.

Коли почалася війна, Вірі Іванівні було сімнадцять років, і вона тільки закінчила школу. Разом зі своїми однолітками Віра Іванівна, тоді ще Вірочка, сама пришла до військкомату, адже мріяла захищати Батьківщину від загарбників. Дівчину направили служити у 6-й окремих дивізіон аеростатів загородження. Це були величезні безпілотні літальні апарати. Вони підіймалися в небо на тросах і використовувалися для пошкодження військової авіації неприятеля. В роки Другої світової аеростати широко використовувалися для захисту міст, промислових районів, військово-морських баз та інших об'єктів від ударів з повітря. Спочатку підрозділ прикривав від ворожих нальотів небо рідного міста, проте згодом героїчним захисникам Одеси довелося відступити із боями. У складі свого дивізіону Віра Іванівна пройшла всю війну. Брала участь у Сталінградській битві, а Перемогу зустріла на крайній Півночі. Гім-

настерку дівчини прикрашали медалі «За оборону Сталінграда» та «За оборону Радянського Заполяр'я».

Після закінчення війни Віра Іванівна повернулася в Одесу, проте розлучитися із військовою службою не поспішала. Іще багато років служила вона в Одесі у 478-му конвойному полку ВВ МВС СРСР по Українській РСР і Молдавській РСР. Тепер ця частина – гвардійська. Однак її нинішні господарі шанують бойові традиції і не забувають про своїх ветеранів.

Вийшовши на заслужений відпочинок, Віра Гашенко понад 20 років працювала в рядах ветеранів частини і ГУ МВС України в Одеській області. Минулого листопада Вірі Іванівні виповнилося 93 роки, але вона залишається міцною, незламною жінкою, справжньою фронтовичкою. Міцного вам здоров'я, дорога Віро Іванівно! Такі люди, як ви, є славою, гордістю та надихаючим прикладом для нащадків.

Капітан Євген АРЕНДАРЕНКО, фото автора

Оксана Федорівна Попова по праву вважається живою легендою Національної академії Національної гвардії України, адже із прожитих 99 років вона майже половину віддала цьому навчальному закладу.

Наразі Оксана Федорівна, напевно, єдиний живий свідок становлення військового вузу в перші десятиліття його існування. У стінах Харківського військового училища прикордонних і внутрішніх військ НКВС, а саме таку назву свого часу носила Академія НГУ, 24-річна дружина курсового офіцера старшого лейтенанта Якова Попова з'явилася у 1940 році. Спочатку вона обіймала посаду діловода служби озброєння, а згодом – начальника секретно-картографічного відділу училища. Окрім того, Оксана захищала спортивну честь закладу, перемагаючи на різних легкоатлетичних змаганнях. Під час Великої Вітчизняної війни вона разом з викладацьким складом, якому було довірено навчати офіцерські кадри для військ правопорядку, переїхала до Ташкента, а згодом до Алма-Ати. Саме в столиці Узбекистану Оксана вперше за півроку побачилася з чоловіком, який на кілька днів приїхав до коханої з фронту.

Після Перемоги над фашистськими загарбниками, училище знову передислокувалося до Харкова, невдовзі повернувся з фронту Яків і сім'я нарешті воз'єдналася. Народився син Андрій, котрий згодом продовжив офіцерську династію Попових. Разом з чоловіком, якому довелося служити в найвіддаленіших куточках величезної території колишнього СРСР – Карелії, Далекому Сході, завжди слідувала і героїня нашої розповіді. До Харкова Попови повернулися у 50-х роках минулого століття. І коли Оксана Федорівна завітала до училища, командування навчального закладу, яке пам'ятало працелюбність та досвідченість колишнього службовця, запропонувало їй посаду секретаря начальника училища.

На заслужений відпочинок Оксана Федорівна вийшла у 1984 році, але й донині підтримує зв'язки з рідним навчальним закладом. Попри свій поважний вік, Оксана Федорівна залишається такою ж енергій-

ною, привітною і доброзичливою господинею. І коли представники Національної академії НГУ завітали до оселі пенсіонерки, аби привітати її з 99-річчям, вона радісно клопотала над святковим столом, допомагаючи рідним накрити стіл для гостей.

– Мені дуже приємно, що в Академії не забувають про мене. Я завжди рада можливості поспілкуватися з молоддю, бачте які гарні дівчатка-курсанти сьогодні до мене прийшли, дякую їм щиро! – розчулившись поділилася своїми враженнями іменинниці.

У свою чергу, гвардійці побажали живій легенді Академії міцного здоров'я, аби наступного року курсанти і офіцери навчального закладу змогли достойно привітати її із 100-річним ювілеєм.

**Старший лейтенант Артем МІНЯЙЛО,
фото автора**

ЗИМОВА ВІЙНА: ВОНИ ВІДСТОЯЛИ БАТЬКІВЩИНУ

«...А більший меншого кусає та ще й б'є – за тим що сила є...». Ці слова з байки Леоніда Глібова «Вовк і Ягня» ми пам'ятаємо зі шкільного курсу літератури. Але, не в образі українському класику, не завжди «на світі так ведеться». І часом слабший може дати здачі переважаючому в силі агресору. Ми пропонуємо читачам розповідь про те, як маленький народ дав достойну відсіч країні, чия воєнна міць, а від цього впевненість у своїй силі, переважала в рази. Це своєчасний і гідний приклад для України, яка нині практично наодинці протистоїть войовничому східно-му сусідю.

«НЕСИТЕ ОКО» КРЕМЛЯ

Колишня шведська провінція Фінляндія після російсько-шведської війни 1808–1809 років увійшла до складу Російської імперії під назвою Велике князівство Фінляндське. Серед усіх захоплених Росією земель воно користувалося чи не найширшою автономією. Зокрема, мало власну валюту – фінські марки. Така достатньо м'яка внутрішня політика була зумовлена не доброю волею російських царів, а ставила на меті запобігти прошевським настроям у фінському суспільстві. Проте після більшовицького перевороту у жовтні 1917 року Фінляндія поспішила проголосити незалежність. Фіни прийняли Конституцію, обрали Президента та організували власні збройні сили, які очолив талановитий воєначальник, колишній царський генерал і герой Першої світової війни Карл Маннергейм. Під його командуванням було звільнено територію Фінляндії від частин Червоної гвардії, що знаходилися на її території, як на землях колишньої Російської Імперії. З часом молода держава разом зі Швецією, Норвегією та Данією проголосила курс на нейтралітет.

Між тим, в СРСР не бажали сприймати Фінляндію як суверенну державу. Йосип Сталін наголошував, що самостійність країні

було надано Радянським Союзом, який терпить незалежну фінську державу «поки що». Між тим, у 1934 році країні все ж підписали угоду про мирне співіснування терміном на десять років. Все змінилося восени 1939-го після укладення між Німеччиною і СРСР сумнозвісного Пакту Молотова-Ріббентропа із таємним протоколом, який в СРСР був оприлюднений лише у 1989 році. Згідно цього документу, окрім захопленої частини Польщі, до сфери впливу Радянського Союзу входили Латвія, Литва, Естонія та Фінляндія. Вже в жовтні відбулася анексія Прибалтійських країн, де були розміщені військові частини Червоної Армії. Єдиною «втраченою» територією колишньої імперії залишалася Фінляндія, яку кремлівські «збирачі земель» прагнули повернути будь-якою ціною. І тут же можна пригадати сучасного господаря Кремля, котрий назвав розпад Радянського Союзу «трагедією століття».

Ще на початку осені 1939 року радянські війська почали зосереджуватися на кордоні із Фінляндією. Згідно із планами Генштабу, Червона Армія мала одним потужним ударом розгромити фінські війська та зайняти всю територію країни протягом дванадцяти діб. Але паралельно з цим керівництво СРСР вирішило провести офіційні перемовини з фінською владою, які тривали кілька раундів. Під приводом захисту своїх північних кордонів Радянський Союз вимагав від Фінляндії передати в оренду деякі стратегічно важливі острови і порт Ханко, де мали базуватися частини Червоної Армії, та віддати частину південних земель. В якості компенсації СРСР запропонував малочисну частину власної території. Не бажаючи конфронтації, фіни погодилися на певні поступки, які не задовольнили кремлівську владу. Фінську сторону найбільше не влаштувала пропозиція укладення пакту про взаємну допомогу, що суперечило політиці нейтральності держави. До того ж, уже мав місце сумний досвід Прибалтійських країн, яких після підписання подібних документів було анексовано СРСР. Після двох місяців безплідних перемовин уряд Радянського Союзу отримав офіційну ноту, в якій було зазначе-

Військовослужбовці фінської армії біля захопленого радянського вогнетметного танка ХТ-26

но, що Фінляндія дотримується нейтралітету, тож вона не допустить розташування на своїй території іноземних військ.

Шукаючи формальний привід для початку вторгнення, Радянський Союз скористався досвідом свого союзника – фашистської Німеччини, яка перед нападом на Польщу звинувачувала її в провокаціях. Фінам поставили у вину артилерійські обстріли, внаслідок яких загинули четверо та дістали поранення дев'ятеро радянських військовослужбовців. Фінські прикордонники й справді зафіксували 26 листопада численні гарматні постріли, проте зроблені вони були з радянської території. Пропозицію ж Хельсінкі про створення міжурядової комісії з розслідування інциденту, Москва відкинула і одразу ж оголосила про анулювання пакту про ненапад. Через три дні СРСР «помітив» нові напади фінських військ і розірвав із Фінляндією дипломатичні відносини. На всю потужність запрацювала пропагандистська машина, яка розповідала радянському населенню про неодноразові провокації з боку фінів. Чи не напрошуються, бува, у вас, шановний читачу, асоціації із нашою нинішньою дійсністю?

Вже 30 листопада, без оголошення війни, радянські війська перейшли кордон, авіація здійснила повітряні атаки на столицю Фінляндії та південні міста Ханко і Лахті, а військові кораблі обстріляли південне узбережжя країни.

«ПРИНИМАЙ НАС, СУОМИ-КРАСАВИЦА»

Так називалася радянська пісня, присвячена подіям радянсько-фінської, або ж Зимової війни. Як бачимо, СРСР аж ніяк не соромився вести загарбницьку війну. Кампанія проходила з помпою, а пропагандисти не цуралися голосних епітетів. Законну владу країни називали «фінськими імперіалістами», а війська – «біло-фінськими», натякаючи на їхню агресію щодо фінського трудового народу. Тож в сучасних російських «кисельових», чий словниковий запас нині складають такі ідіоми як «київська хунта» та «українські карателі», були достойні попередники.

По радіо навіть транслювали спеціальні пісні, зокрема у вищезгаданій ідеологічній агітці йдеться про червоноармійців, котрі прагнуть звільнити красиву дівчину Суоми (самоназва Фінляндії), щоправда не зо-

Фінський зенітний розрахунок кулемета системи Максима

всім зрозуміло від кого. Знаковими в пісні є слова: «Невисокоє солнышко осени за-жигает огни на штыках». Між тим, бойові дії розпочалися в останній день осені, коли в північній країні вже стояла глибока зима. Більш того, деякі дослідники вказують, що пісню було написано ще у серпні, коли СРСР навіть не озвучив претензій Фінляндії. Можна зробити висновок, що підготовка до війни, в тому числі і на ідеологічному фронті, велася задовго до її початку.

Фінляндія здавалася Сталіну надто легкою здобиччю. Збройним силам держави з 180-мільйонним населенням, яка займала одну шосту суші, протистояла маленька держава з населенням всього 3,5 мільйона. Але потрібно віддати належне фінському командуванню, яке правильно визначило найбільш уразливі ділянки на кордоні і відповідно розташувало свої слабкі у порівнянні з агресором сили. В найкоротші терміни фінам вдалося на базі армії мирного часу, що складалася з трьох дивізій загальною кількістю 33 тис. людей, та 100-тисячного шюцкора (воєнізованих сил самооборони),

що «вже завтра ми будемо вечеряти в Хельсінкі».

Розраховувати окрім як на власні сили, Фінляндії виявилось ні на кого. Два батальйони шведських добровольців і зведений добровольчий загін «Сісу» – ось і вся допомога в живій силі від світової спільноти. Переважну більшість останнього склали угорські бійці (трохи більше чотирьохсот чоловік), півтори сотні волонтерів з інших країн та приблизно стільки ж британців. До речі, представників Великобританії очолював полковник Керміт Рузвельт, син президента США Теодора Рузвельта. Однак «Сісу» не встиг взяти активної участі у бойових діях, адже він сформувався занадто пізно і поповнявся повільно.

Мирне населення рятується від радянських «визволителів»

ли, що Радянський Союз не веде війни, а на-впаки живе в мирі з «Фінляндською демократичною республікою». Цю маріонеткову державу, створену СРСР на його ж території в містечку Терійоки (нині м. Зеленогорськ Ленінградської області), було офіційно визнано Союзом на другий день після початку війни. Її уряд складався з представників Комуністичної партії Фінляндії, що з 1918 року діяла у Москві. «Республіка» одразу ж «попросила» у радянських союзників допомоги для спільного усунення небезпечного вогнища війни, яке було роздмухано в Фінляндії «колишніми правителями», як охрестили законну владу.

Одночасно радянське керівництво розгорнуло створення так званої фінської дивізії – майбутнього прообразу збройних сил ФДР. Етнічних кадрів, через репресії стосовно фінського населення СРСР, не вистачало. Тож її ряди намагалися заповнити в першу чергу бійцями з білявим волоссям, які хоча б зовні нагадували фінів, в основному білорусами. В дивізії навіть ходив жарт: «Ми не знаємо, чи є фінські міни, але те, що є мінські фіни, це точно!». Серед особового складу переважали бійці з «фінськими» прізвищами на кшталт Тажибаєв, Полянський, Устименко. Начштабу комбриг Романов раптом став Райкасом, а начальник політвідділу Терешкін – Тервоненом.

Як бачимо, через майже сто років росіяни не навчилися нічому новому. озброєні

Під такими гаслами Червона Армія «звільняла» Фінляндію. Радянський винищувач і-16 на лижах

розгорнути військо майже у 300 тис. бійців. Чисельність нападників була майже 450 тис. Якщо ж різниця між людськими ресурсами спочатку виглядала не такою значною, то в техніці та озброєнні вона була просто разючою. За приблизними підрахунками, співвідношення у гарматах і мінометах було 1 до 5,4, в танках 1 до 88, а в літаках 1 до 91 на користь радянських військ.

Проте оснащення, озброєння і тактика фінської армії були пристосовані до ведення бойових дій в умовах суворої зими, а численні озера та великі лісові масиви фіни вміли використовувати в якості природних перешкод в обороні. Це дозволило їм досягнути дивовижних успіхів в перший місяць війни над переважаючими силами супротивника.

Країна швидко стала на рейки війни, мобілізувавши всі свої внутрішні ресурси. Приміром, Державне управління спиртних напоїв Фінляндії наказало алкогольним заводам виготовляти пляшки із запалювальною сумішшю. Так з'явився широковідомий «коктейль Молотова». Щоправда, фіни називали його «коктейлем для Молотова», після того як нарком закордонних справ СРСР в одному зі своїх виступів похвалився,

Жительки Хельсінкі біля знищеного радянською авіацією автомобіля

загони терористичних ДНР/ЛНР теж комплектуються «повсталими донбаськими шахтарями і трактористами».

Варто зазначити, що із майже тисячі фінських військовослужбовців, які потрапили в полон, жоден не погодився вступити до лав цієї дивізії попри страшний тиск із боку НКВС. Щоправда, участі в бойових діях особовий склад з'єднання практично не брав і перебував в тилу.

Спочатку радянське командування розпочало наступ порівняно невеликими силами одразу в чотирьох напрямках. Найбільш потужна 7-а армія мала пробити оборону на Карельському перешийку, який захищала добре обладнана система оборонних споруд і укріплень польового типу, більш відома як лінія Маннергейма. Але наступ був зупинений ще на підході до неї. Майже весь грудень радянські бійці так і не змогли до неї підступитися.

Не вдавалося досягти успіхів і на інших ділянках фронту. На хід боїв не вплинуло навіть значне посилення радянських військ. Вони майже скрізь продовжували терпіти невдачі, зазнаючи втрат у людських ресурсах та техніці. Успіхи першого місяця війни неабияк надихнули фінів. В той час, коли на лінії Маннергейма точилися по-

фінських військ. І лише на четвертий ціною величезних втрат, радянським військам вдалося в кількох місцях вклинитися в оборону фінів.

11 лютого Червона Армія розгорнула наступ по всьому фронту. Міць оборони була зламана і фінські війська почали відходити вглиб країни. Хоча навіть у такій безвихідній ситуації вони продовжували наносити значні втрати загарбникам. На одну з червоних дивізій, яка спробувала прорвати оборону на лівому фланзі північніше Ладозького озера, чекала сумна доля двох попередніх. З'єднання було відрізано, роздроблено на окремі групи і знищено. Така ж участь чекала і на танкову бригаду, яка намагалася прийти на допомогу розгромленому з'єднанню.

Серйозні втрати не зупинили повільного, але впевненого наступу неприятеля. Головною ціллю було захоплення Хельсінкі, і тепер це виглядало лише питанням часу. Звернення фінів до Ліги Націй теж не принесло очікуваного результату. Організація спромоглася виключити Радянський Союз зі свого складу, а її члени – великі європейські держави, не бажаючи конфронтації з СРСР, обмежилися лише його засудженням. От такі от «ефективні міжнародні санкції» сімдесятисемирічної давнини, покликані приборкати країну-агресора. Щоправда, уже наприкінці війни Франція, Великобританія і Швеція надали Фінляндії 500 літаків, 100 зенітних та 75 протитанкових гармат.

Допомога прийшла із заціпенням, до того ж у фінів вичерпувалися людські резерви. Розуміючи безвихідь ситуації, яка все більше загрожувала країні втратою власної державності, 7 березня Маннергейм виступив у фінській Військовій раді за проведення переговорів з СРСР. Варто зазначити, що й у Москві все більше схилилися до дипломатичного шляху розв'язання конфлікту. Блискучої і швидкої перемоги досягти не вдавалося. Втрати Фінляндії убитими, пораненими та зниклими безвісти склали близько 70 тис. вояків. Проте СРСР втратив за три місяці щонайменше 422 тис. – навіть для такого колоса це було занадто відчутно.

Довгоочікуваний, як виявилось обома сторонами, мирний договір було підписано 12 березня, а вже наступного дня припинилися військові дії. До складу СРСР увійшли весь Карельський перешийок із містом Виборгом, Виборзька затока з островами та західне і північне Приладоджжя. Та попри територіальні втрати, фінському народу вдалося зберегти найдорожче – незалежність. Для СРСР,

Бійці фінського лижного батальйону на привалі

чий військовий престиж за результатами Зимової війни був значно підірваний, це була Піррова перемога. Чимало дослідників вважають, що невдачі і слабкість радянського командування під час Фінської кампанії значною мірою вплинули на рішення Гітлера напасти згодом на Радянський Союз.

Нині Фінляндія посідає лідируючі позиції у рейтингу країн з найвищим рівнем життя. Це одна з найдемократичніших країн у світі. До сьогодні вона продовжує дотримуватися і позаблокового статусу. Але російська агресія щодо України та провокації, які здійснює авіація РФ, порушуючи повітряний простір різних країн, змушують керівництво держави переглянути питання її обороноздатності. У минулому році Фінляндія взяла участь у міжнародних та провела власні масштабні військові навчання. За їхніми результатами було визначено, що країна здатна у разі війни мобілізувати до мільйона бійців.

Змінюється і ставлення фінського суспільства до свого позаблокового статусу. Все частіше обговорюється можливість членства в НАТО. Якщо у 2012 році згідно опитування 70% населення було проти вступу до Альянсу, то після анексії Росією українського Криму ця цифра одразу зменшилася на 11%. У квітні 2014 року тодішній прем'єр-міністр Фінляндії Юркі Катайнен навіть заявив, що хоча більшість фінського народу поки не бажає вступу до НАТО, у майбутньому країна має обов'язково стати його членом. Адже маючи такого сусіда як Росія, чия агресивна зовнішня політика не змінюється століттями, означає тишити себе ілюзіями про мирне співіснування.

Підготував капітан Олександр КОНОВАЛОВ

Розбита радянська колона

зиційні бої, їм удалося знищити одразу дві радянські дивізії на іншій ділянці фронту. Не вступаючи у вогневий контакт, вони довели неприязню заглибитися на свою територію. Дві довгі колони радянських солдатів ледве пересувалися засніженими лісами. Аж раптом мобільні лижні підрозділи фінів обійшли їх з флангів, відрізали шляхи відходу і повністю знищили роздроблені окремі групи військовослужбовців. Тоді фінам дісталася багато трофейної зброї та спорядження. В районі північніше Ладозького озера фінські війська навіть перейшли в наступ, відкинувши противника назад на 40 км. Так маленький, але гордий фінський народ вмів і хоробро продовжував боронити свою землю.

НЕЗАЛЕЖНІСТЬ У НАГОРОДУ

На початку лютого ресурсна перевага радянських військ все ж почала даватися взнаки. Зокрема, прагнучи прорвати лінію Маннергейма, чисельність і так чималого 7-ї армії було збільшено втричі. 1 лютого, після потужної артпідготовки, було здійснено першу спробу прориву. Протягом наступних двох днів, використовуючи велику кількість танків, червоноармійці штурмували позиції

Не так сталося, як гадалося. Радянський агітаційний плакат часів Зимової війни

ПЕРЕМОГИ, ЗБУДОВАНІ НА ОБМАНІ ТОП-5 ПРИКЛАДІВ ЗАСТОСУВАННЯ ДЕЗИНФОРМАЦІЇ У ВОЄННИХ КОНФЛІКТАХ МИНУЛОГО

Гібридна війна, розв'язана Росією проти України, передбачає потужну інформаційну (в даному випадку краще сказати – дезінформаційну) складову. Проте не можна стверджувати, що цей вид психологічного впливу на армію та мирне населення країни, про-ти якої ведеться загарбницька політика – ноу-хау Кремля. Скільки ведуться на Землі війни, стільки противники й обманюють одне одного. Про найбільш відомі випадки використання відомими завойовниками минулого методів маніпуляції масовою свідомістю читайте у нашій постійній рубриці.

1		<p>Чимало прикладів військових «піар-кампаній» древності згадується в Старому Заповіті. Уваги заслуговує винахідливість Ханаанського судді і воєначальника Гедеона, який воював проти мідіянів, східного напівкочового народу, що сім років поспіль грабував і пригнічував євреїв. Супротивник мав велику чисельну перевагу і готувався нанести вирішальний удар загону Гедеона, який налічував усього 300 воїнів. На той час кожна сотня бійців мала по одному факельнику та трубачу. Отже, Гедеон наказав кожному зі своїх солдатів узяти по бойовій трубі і масляному світильнику в закритому глеку. Вночі сміливці крадькома підбралися до ворожого табору, одночасно розбили глеку і заграли на трубах. Захоплені зненацька мідіяни вирішили, що їх оточила 30-тисячна армія і вдалися до втечі.</p>
2		<p>Греко-персидські війни, що тривали із перервами цілих 50 років у V ст. до н.е., сповнені цікавими епізодами, відомими навіть нинішнім школярам. Знаменита битва при Фермопілах, яку ще називають подвигом 300 спартанців, сталась якраз у розпалі цього протистояння. Перед походом у Грецію перський цар Ксеркс поширював чутки про бойову міць свого війська. Фраза: «Якщо кожний перський воїн вистрелить з лука, наші стріли затьмарять сонце» пережила епохи. Проте греки виявилися небоязкого десятка. Відповідь спартанця Дієніка: «Що ж, тоді будемо битися в тіні» відома не менше.</p>
3		<p>Перший агітаційний матеріал, прообраз плаката чи листівки, розрахований на дезорієнтацію військ неприятеля, з'явився задовго до появи друкарського станка, в період тих самих греко-персидських воєн. Знаючи, що основу флоту Ксеркса складають найманці, уродженці Іонічних островів, афінський полководець Фемістокл повелів принести до джерела, де вони брали прісну воду, камінь. На цьому камені було вибите послання: «Іоняни! Ви чините кривду, ідучи війною на своїх предків і допомагаючи варварам поневолити Елладу. Переходьте скоріше на наш бік! Якщо ж ви скуті надто важким ланцюгом примусу і не можете його скинути, то бийтеся як боягузи, коли справа дійде до битви. Не забувайте ніколи, що ви походите від нас і що саме через вас у нас почалася ворожнеча з перським царем».</p>
4		<p>Один із яскравих прикладів застосування дезінформації у воєнних цілях пов'язаний із вторгненням монголів в Угорщину у 1241 році. Розбивши угорців на річці Шайо, монголи знайшли королівську печатку і змусили полонених угорців написати «королівські» грамоти із наказом складати зброю. Грамоти були розіслані в різні кінці країни, це неабияк спростило просування монголів до Адріатичного моря.</p> <p>Цікаво, що через сімсот років ситуація повторилася із вражаючою точністю, щоправда, місце монголів зайняли інші завойовники – радянські. Під час придушення угорських хвилювань 1956 року командування радянських військ заарештувало міністра оборони повстанського уряду П.Малетера, а через його радіостанцію розповсюдило «наказ Міноборони» не чинити опору радянським військам.</p>
5		<p>Інколи «великий піар» із великими наслідками може бути справою рук однієї людини. Річард Майнерцхаген – легенда британської розвідки початку XX століття, що зробив особистий вагомий внесок у розгром Османської імперії в роки Першої світової війни. Одного дня Майнерцхаген «заблукав» біля добре укріплених турецьких позицій в місті Беєр-Шева (нині належить Ізраїлю). Коли турки відкрили вогонь, британець зробив вигляд, ніби його поранили і втік, «загубивши» задалегідь залиту кров'ю сумку. В ній містилися десятки військових документів, щоденник і навіть листи від дружини офіцера з дезінформацією. Зокрема, із планом нападу англійців на місто Газа. Турки зосередили свої сили навколо Гази, на яку, звісно, ніхто й не замірявся. А ось Беєр-Шеву британці зайняли практично без єдиного пострілу.</p>

Підготувала підполковник Валерія АГБАЛОВА

МОДЕРНІЗУВАТИ ОЗБРОЄННЯ ДОПОМАГАЮТЬ ВОЛОНТЕРИ

Патріотизм, самовідданість та ентузіазм українських волонтерів неможливо переоцінити. Бурхливий розвиток волонтерського руху пов'язаний із початком антирерористичної операції на Сході України. Суспільство зрозуміло важливість допомоги воїнам, адже державного забезпечення для ведення активних бойових дій на той час було недостатньо.

По всій території України створювалися волонтерські спілки, що збирали для захисників Вітчизни кошти та продукти харчування, закупували засоби захисту, амуніцію, техніку, медикаменти та відправляли в прифронтову зону. Завдяки цьому небайдужим людям наші бійці були тепло одягнені та смачно нагодовані, і що найважливіше – відчували, що за них хвилюється весь український народ.

Ініціативна група «Допоможи Армії» або «Help Army» – найбільша у Харкові волонтерська організація, яка надає допомогу військовослужбовцям різних силових структур України. Плідно співпрацює вона із Національною гвардією України. Зокрема, харків'яни підтримують місцеву оперативну бригаду НГУ, загін спецпризначення та боротьби з тероризмом «Омега», а також підрозділи, що свого часу формувалися за добровольчим принципом – «Азов», «Донбас», батальйон НГУ ім. Героя України генерал-майора С.Кульчицького. До речі, шестеро активістів «Help Army» відзначено державними нагородами України, що красномовно свідчить, яку величезну і важливу роботу виконують ці люди.

У травні 2015 року почалося співробітництво організації із Національною академією НГУ. Слід зазначити, що окрім згаданої вище діяльності, «Help Army» здійснює бронювання та модернізацію озброєння та техніки.

У складі організації працює підрозділ, який виробляє броньовані щити для зенітних установок, полум'ягасники та інші запчастини для стрілецької зброї, «кішки» для розмінування тощо. А станки під крупнокаліберний кулемет НСВТ, спроектовані харківськими умільцями, дозволяють встановлювати оптику на планку Пікатінні, мінімізують віддачу, так що можна стріляти чергами без значного підняття ствола вгору.

Завдяки ідеям та фінансуванню «Help Army» командування навчального закладу отримало можливість вдихнути життя в численні проекти з модернізації наявного озброєння. Навчально-матеріальна база Академії поповнилася комплектами бронювання для зенітних установок, новими станками для важких кулеметів НСВТ, бойовими пружинами для 9-мм пістолета ПМ, мішенями для бойових стрільб та навчальною літературою.

– Ситуація в Україні продовжує залишатися дуже непростою. Харків – прифронтове місто. Тому ми зацікавлені, щоб наші силові структури були максимально потужними. Це буде для агресора елементом стримування, – впевнений керівник напрямку модернізації та бронювання військової техніки волонтерської організації «Help Army» В'ячеслав Целуйко. – Нинішні курсанти Національної академії НГУ в найближчому майбутньому стануть офіцерами. Ми би хотіли, щоб це були добре навчені, професійні кадри. Нам подобається ставлення до справи командування та особового складу навчального закладу, високий професійний рівень викладачів, порядок та дисципліна, навчально-матеріальна база Національної академії Національної гвардії України.

У подальшому ми плануємо продовжити співпрацю, а саме, провести спільні тактико-спеціальні навчання з курсантами-випускниками та військовослужбовцями підрозділів Харківської територіальної оборони. Крім цього, ми плануємо розпочати нові спільні проекти з модернізації озброєння та військової техніки.

Лейтенант Олексій ПАВЛЮК,
фото
старшого лейтенанта
Артема МІНЯЙЛА

ДИТИНІ НАШОГО ПОБРАТИМА ТЕРМІНОВО ПОТРІБНА ДОПОМОГА!

31-річний прапорщик Олександр Кобзар – досвідчений військовий правоохоронець. Юнаком він був призваний на строкову службу до миколаївського полку внутрішніх військ МВС України, згодом уклав свій перший контракт. За плечима Олександра вже понад 12 років служби. Він по праву вважається одним із найкращих професіоналів у частині (нині вона – гвардійська), обіймає посаду старшини конвойної роти.

В Олександра чудова родина – дружина і двоє синів. Молодший, Кирило, народився минулого року. На жаль, цей гарненький і життєрадісний малюк має вроджену хворобу серця. Діагноз – «Неревматичний кардит. Дилатаційна кардіоміопатія» означає, що без адекватного лікування життя дитини залишається під загрозою. Проте він не є вироком. За кордоном цю хворобу успішно лікують. Головне, не гаяти час. Тож для родини Кобзарів наразі кожний прожитий малюком день – на вагу золота.

Батьки надіслали історію хвороби малюка до Німеччини. Там Кирилові обіцяють допомогти. Можливо, навіть обійдеться без операції. Однак і стаціонарне лікування в німецькій клініці родині військовослужбовця не по кишені – коштів ледве вистачає на щоденний набір ліків для дитини.

**ЗАКЛИКАЄМО ВСІХ НЕБАЙДУЖИХ ЛЮДЕЙ
ДОПОМОГТИ РОДИНІ НАШОГО БОЙОВОГО
ПОБРАТИМА!**

**КОШТИ МОЖНА ПЕРЕСЛАТИ БЕЗПОСЕДНЬО
РОДИНІ ХЛОПЧИКА**

КАРТКА № 4149 4978 3437 4284

(ПАТ КБ ПриватБанк)

на ім'я Кобзар Діани Валеріївни, мами Кирила

